

บทที่ 4

ยุคสงครามโลกครั้งที่สองและเผชิญสงครามเย็นช่วงต้นพร้อมการใช้แผน ข้อตกลงที่ยุติธรรมและแผนรีพัลลิกันทันสมัย (1945-1961)

ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1945-1961 อยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีฮาร์รี เอส. ทรูแมน (Harry S. Truman 1945-1953) และประธานาธิบดีดีไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ (Dwight D. Eisenhower 1953-1961) เป็นช่วงก่อนสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 และหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 บทบาทด้านการต่างประเทศเริ่มด้วยพยายามยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 นำการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ เผชิญสงครามเย็นและกำหนดมาตรการสกัดกั้นยับยั้งการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ ภายในประเทศหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เหตุการณ์ที่เด่นเริ่มด้วยเกิดความมั่งคั่งเฟื่องฟูทางเศรษฐกิจ เกิดรูปแบบการดำเนินใหม่ของคอนอเมริกัน เกิดภาวะเศรษฐกิจซบเซาถดถอย เกิดปัญหาความยากจนและการแบ่งแยกเหยียดผิว ความมั่งคั่งเฟื่องฟูทางเศรษฐกิจ (Prosperity Returns) เกิดจากระหว่างสงครามคอนอเมริกันมีเงินออม (สินค้าราคาถูกเพราะรัฐบาลคุมราคา รับค่าแรงงานอย่างเป็นธรรม รายได้มากกว่ารายจ่าย มีเงินเหลือ) ทหารผ่านศึกจากสงครามได้รับสวัสดิการด้านการเงินมากเพียงพอทำให้มีกำลังในการซื้อ สหภาพแรงงานมีความเข้มแข็งพอในการต่อรองกับนายจ้างเพื่อการเพิ่มอัตราค่าจ้างแรงงาน รัฐบาลผ่านกฎหมายกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำสุด 75 เซนต์ต่อชั่วโมงเพื่อให้ลูกจ้างแรงงานได้รับค่าจ้างแรงงานได้สัดส่วนกับการครองชีพ รวมถึงการเกิดเพิ่มขึ้นของประชากรอเมริกันผู้บริโภควัย 1950-1960 อีก 28 ล้านคน (The Baby Boom) การเพิ่มมากขึ้นของประชากรและกำลังในการซื้อของคอนอเมริกันบวกกับความต้องการในสินค้าขาดแคลนหายาก ระหว่างสงครามทำให้สินค้าอุตสาหกรรมได้แก่เครื่องไฟฟ้า ของใช้พลาสติก อาหารแช่แข็ง รถยนต์ และบ้าน ขายดีเศรษฐกิจกลับมั่งคั่งเฟื่องฟูอีกครั้งหลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 รูปแบบการดำเนินชีวิตใหม่ของคอนอเมริกัน (New Life Style) เริ่มจากบริษัทสร้างบ้านเอกชนทำการสร้างเมืองใหม่บริเวณชานเมืองไม่ห่างจากสังคมเมืองมากนัก ที่เมืองใหม่มีการวางผังอย่างดี บ้านทุกหลังปลูกอย่างเป็นระเบียบมีบริเวณ อากาศและสภาพแวดล้อมดี มีโรงเรียน โบสถ์และร้านค้า คอนอเมริกันพอใจเมืองใหม่บริเวณชานเมือง จากการเติบโตของสังคมชานเมืองจำเป็นต้องมีรถยนต์ส่วนบุคคลเป็นพาหนะเพราะบริการรถขนส่งมวลชนระหว่างชานเมืองกับเมืองไม่ดีเท่าที่ควร จากการเพิ่มมาก

ขึ้นของจำนวนรถยนต์ส่วนบุคคลจำเป็นต้องสร้างถนนเพิ่มเพื่อการคมนาคม จากการเฟื่องฟูทางเศรษฐกิจอเมริกันมีเงินมากพอเพื่อการท่องเที่ยวที่สนาจรเป็นผลให้เกิดธุรกิจโรงแรมสำหรับผู้เดินทางที่มีห้องนอนติดกับที่จอดรถ (Motel) ร้านอาหารที่เอารถยนต์เข้าเทียบทานอาหารได้เลย (fast-service restaurant) และปั๊มน้ำมันเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์นำสู่การประดิษฐ์โทรทัศน์ (Television) คนอเมริกันส่วนใหญ่ในทศวรรษ 1950 มีโทรทัศน์ดูทำให้รอบรู้ในเหตุการณ์โลกรวมถึงมีเครื่องล้างจานสาม เครื่องซักผ้า เครื่องอบผ้า และเครื่องทุ่นแรงอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เป็นต้น ปัญหาความยากจนและการเหยียดผิว (Poverty & Discrimination) เกิดกับคนอเมริกันทั้งผิวสีและผิวขาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนอเมริกันผิวดำถูกเหยียดผิวอย่างมากในเรื่องการทำงาน การศึกษาและที่อยู่อาศัย ความยากจนเกิดกับคนอเมริกันผิวดำเพราะขาดการศึกษาและว่างงาน จากการที่ความยากจนมีท่ามกลางความมั่งคั่งเฟื่องฟูทางเศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นเหตุนำคนอเมริกันผิวดำประท้วงสังคมและรัฐบาล ผู้นำคนสำคัญคือมาร์ติน ลูเธอร์ คิง (Martin Luther King, Jr.) นำการประท้วงเรียกร้องเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิว ในเรื่องภาวะเศรษฐกิจซบเซาถดถอย (Recession) เกิดสองครั้งช่วงปี 1953-1954 และ 1957-1958 ภาวะเศรษฐกิจซบเซาถดถอยเกิดจากสหรัฐอเมริกาสูญเสียตลาดต่างประเทศ การเพิ่มมากขึ้นของกลุ่มแข่งและปริมาณการผลิตมีมากกว่าความต้องการในการบริโภค ภาวะเศรษฐกิจซบเซาถดถอยช่วงปี 1957-1958 รุนแรงมาก คนว่างงานถึง 5.5 ล้านคน หุ่นราคาตก ตลาดหุ้นซบเซา คนอเมริกันหวาดกลัวต่อการต้องกลับมาเผชิญภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเช่นครั้งช่วงทศวรรษ 1930 ในปี 1959 ภาวะเศรษฐกิจเริ่มดีขึ้น คนงานเริ่มมีงานทำ มีกำลังในการซื้อ ธุรกิจเริ่มหมุนปรับเปลี่ยนดีขึ้นเป็นลำดับ เพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมประธานาธิบดีทรูแมนกำหนดแผนข้อตกลงที่ยุติธรรม (The Fair Deal Program) และประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์กำหนดแผนริพับลิกันทันสมัย (The Modern Republicanism) เป็นแนวทางการบริหารประเทศช่วงปี 1945-1961

1. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารประเทศโดยฮาร์รี เอส. ทรูแมน 1945-1953

ฮาร์รี เอส. ทรูแมน (Harry S. Truman 1884-1972) ประธานาธิบดีลำดับที่ 33 จากพรรคเดโมแครตขึ้นบริหารประเทศช่วงปี 1945-1953 ภายหลังการเสียชีวิตอย่างกะทันหันของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ด้วยโรคเส้นโลหิตในสมองแตกในเวลาเที่ยงวันของวันที่ 12 เมษายน 1945 ฮาร์รี เอส. ทรูแมน ในฐานะรองประธานาธิบดีได้เพียง 83 วัน ต้องทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีทันทีในเวลา 19.09 น. ของวันที่ 12 เมษายน 1945 เพื่อให้ทันสืบทอดงานหลักคือยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยกองกำลังสัมพันธมิตรต้องเป็นฝ่ายชนะและจัดตั้งองค์

การสหประชาชาติ สี่ปีแรก (1945-1949) ที่รับช่วงการบริหารประเทศมาจากประธานาธิบดีรูสเวลท์ ประธานาธิบดีทรูแมนไม่ได้เลือกใครเข้าช่วยงานในตำแหน่งรองประธานาธิบดี แต่สี่ปีหลัง (1949-1953) คณะกรรมการเลือกตั้งมีรองประธานาธิบดีคือ อัลเบน ดับเบิลยู. บาร์คเลย์ (Alben W. Barkley) งานด้านต่างประเทศเป็นงานที่ต้องทำทันทีคือยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 และจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ

ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีฮาร์รี เอส. ทรูแมน ในปี 1945

งานด้านการต่างประเทศที่ประธานาธิบดีทรูแมนต้องเร่งทำทันทีคือ ยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 และจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ

1. **ยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี 1945** การรบในยุโรปยุติได้ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1945 เยอรมนียอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข (รวมเวลาหนึ่งปีภายหลังยกพลขึ้นบกที่นอร์ม็องดีใน 6 มิถุนายน 1944 หรือ 25 วันภายหลังทรูแมนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี) การรบในยุโรปช่วงเดือนกุมภาพันธ์-เมษายน 1945 กองกำลังสัมพันธมิตรเป็นฝ่ายบุกเข้าโจมตีเยอรมนีโดยเริ่มจากวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1945 เป็นต้นไป และข้ามแม่น้ำไรน์เข้าสู่เยอรมนีได้ในวันที่ 7 มีนาคม 1945 มุ่งเดินทัพเข้ากรุงเบอร์ลินทางตะวันตก ในช่วงเวลาเดียวกันนี้รัสเซียมีชัยชนะสามารถผลักดันกองกำลังเยอรมนีออกจากอูเครน (Ukraine) รัมเนีย (Rumania) บัลแกเรีย (Bulgaria) ฮังการี และโปแลนด์ มุ่งเดินทัพเข้ากรุงเบอร์ลินทางตะวันออก ที่กรุงเบอร์ลินฮิตเลอร์มั่นใจว่าเยอรมนีต้องแพ้แน่ กองกำลังสัมพันธมิตรกำลังเคลื่อนเข้ากรุงเบอร์ลินและเกรงต้องรับโทษขั้นรุนแรงในฐานะอาชญากรสงครามจึงฆ่าตัวตายในวันที่ 30 เมษายน 1945¹ กองกำลังสัมพันธมิตรยึดกรุงเบอร์ลินได้ในวันที่ 2 พฤษภาคม 1945 เป็นผลให้กองกำลังเยอรมนีในออสเตรีย เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ และอิตาลียอมจำนน ฝ่ายมุสโสลินีถูกพรรคพวกจับและถูกฆ่าตาย² ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1945 รัฐบาลใหม่ของเยอรมนียอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไขต่อผู้บัญชาการกองกำลังสัมพันธมิตรคือนายพลดีไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ ในวันที่ 8 พฤษภาคม 1945 ถือเป็นวันสิ้นสุดการรบในยุโรป (V-E Day-Victory in Europe Day)

ยุติการรบในเอเชียและแปซิฟิก การรบในเอเชียยุติได้ในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข (รวมเวลาเกือบสี่เดือนภายหลังทรูแมนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี) การรบในแปซิฟิกต้นปี 1945 เป็นไปอย่างดุเดือดเพราะเมื่อกองกำลังสัมพันธมิตรเคลื่อนเข้าใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น ญี่ปุ่นต่อต้านอย่างแข็งกร้าวด้วยหน่วยพลีชีพปรากฏเด่นชัดในเดือนมีนาคม 1945 เมื่อกองกำลังสัมพันธมิตรยกพลขึ้นบกที่เกาะโอกินาวา ทหารอเมริกันบาดเจ็บและเสียชีวิตแปด

หมื่นคน การแสวงหาแนวทางเพื่อยุติการรบในเอเชียและแปซิฟิกมีขึ้นในการประชุมที่พ็อทสดัมปี 1945 (The Potsdam Conference of 1945) ระหว่างวันที่ 17 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม 1945 ผู้นำของสามชาติคือ ประธานาธิบดีทรูแมนแห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีสตาลินแห่งรัสเซีย และ นายกรัฐมนตรีคิลเมนต์ แอทเล (Clement Attlee) แห่งอังกฤษร่วมประชุมกันที่เมืองพ็อทสดัม ใกล้กรุงเบอร์ลินในเยอรมนี มติการประชุมประการที่หนึ่งเรื่องญี่ปุ่น² เรียกร้องให้ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไขทั้งกล่าวเตือนญี่ปุ่นหากคงทำสงครามต่อไปจะถูกปราบปรามจนทำลายล้างเด็ดขาด ญี่ปุ่นตอบอย่างเป็นทางการในวันที่ 29 กรกฎาคม 1945 ว่าจะคงทำสงครามต่อไป แม้นญี่ปุ่นจะบอบช้ำมาจากทางถูกโจมตีทิ้งระเบิดของฝ่ายสัมพันธมิตรบนเกาะญี่ปุ่น มติประการที่สองเรื่องเยอรมนี³ กำหนดปลดอาวุธกองกำลังเยอรมนี ห้ามการผลิตอาวุธยุทธโศปกรณ์ในเยอรมนี ยกเลิกลัทธินาซีในเยอรมนี แบ่งดินแดนเยอรมนีให้กองกำลังทหารสี่ชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียเข้ายึดครองเพื่อควบคุมไม่ให้เยอรมนีก่อความวุ่นวายในเขตยึดครองของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส รวมเรียกว่า เยอรมนีตะวันตก (West Germany) ในเขตยึดครองของรัสเซีย เรียกว่า เยอรมนีตะวันออก (East Germany) กรุงเบอร์ลิน (Berlin) อยู่ในเขตยึดครองของรัสเซีย ให้สี่ชาติร่วมดูแลรักษาความสงบ ในเขตยึดครองของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศสที่เบอร์ลิน รวมเรียกว่า เบอร์ลินตะวันตก (West Berlin) ในเขตยึดครองของรัสเซียที่เบอร์ลิน เรียกว่า เบอร์ลินตะวันออก (East Berlin) ค่าปฏิกรรมสงคราม (reparation) ให้แต่ละชาติเรียกเก็บจากเยอรมนีในเขตยึดครองของตน (ในทางปฏิบัติเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจรัสเซียอันเนื่องมาจากความเสียหายจากสงครามโลกครั้งที่ 2 รัสเซียสามารถริบเงินค่าปฏิกรรมสงครามจากเยอรมนีตะวันออกได้ปีละ \$1.5 พันล้าน - \$3 พันล้าน) มติประการที่สามเรื่องเวียดนามกำหนดว่าเมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามให้จีนเข้าปลดอาวุธญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเวียดนามเหนือเส้นขนานที่ 17° ขึ้นไป ให้อังกฤษเข้าปลดอาวุธญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเวียดนามใต้เส้นขนาน 17° ลงมา มติประการที่สี่ เรื่องเกาหลีกำหนดว่าเมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามให้รัสเซียเข้าปลดอาวุธญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเกาหลีเหนือเส้นขนานที่ 38° ขึ้นไป ให้สหรัฐอเมริกาเข้าปลดอาวุธญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเกาหลีใต้เส้นขนานที่ 38° ลงมา

โครงการแมนฮัตตัน (The Manhattan Project)⁴ ผลิตระเบิดปรมาณู (Atomic bomb) ได้ในวันที่ 16 กรกฎาคม 1945 เริ่มจากในเดือนธันวาคม 1938 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เห็นชอบในงานวิจัยลับสุดยอดเพื่อสร้างระเบิดปรมาณูมุ่งใช้ต่อต้านหุคยั้งการก้าวร้าวของเยอรมนีและญี่ปุ่นหากจำเป็น งานวิจัยลับสุดยอดนี้รู้จักกันในนาม

โครงการแมนฮัตตัน (The Manhattan Project) ดำเนินการศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจังที่มหาวิทยาลัยชิคาโกเริ่มในวันที่ 2 ธันวาคม 1942 โดยกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ชาวอิตาลีและเยอรมนีที่ลี้ภัยมาสหรัฐอเมริกา เงินที่ใช้เพื่อศึกษาวิจัยในโครงการแมนฮัตตันมีมูลค่าถึง \$2000 ล้าน มีนักวิชาการร่วมโครงการ 120,000 คนใช้ห้องปฏิบัติการศึกษาวิจัย 37 แห่งใน 19 รัฐ ภายใต้การควบคุมของนายพลเลสไล อาร์. โกรฟส์ (General Leslie R. Groves) ผลการศึกษาวิจัยนำไปสู่การสร้างระเบิดปรมาณูที่ฐานปฏิบัติการกลางทะเลทรายร้าง เมืองลอส อลามอส (Los Alamos) ในนิวเม็กซิโก รับรู้ผลงานการสร้างเฉพาะกลุ่มนักวิทยาศาสตร์และประธานาธิบดีรูสเวลต์เท่านั้น แม้แต่คนอเมริกันสมาชิกรัฐสภาและรองประธานาธิบดีทรูแมน ก็ไม่รู้เรื่องการสร้างระเบิดปรมาณูเลย การทดลองมีขึ้นในวันที่ 16 กรกฎาคม 1945 ที่กลางทะเลทรายเมืองอลาโมโกรีโด (Alamogordo) ในนิวเม็กซิโก แรงระเบิดเป็นรูปดอกเห็ดใหญ่พุ่งสูงเหนือทะเลทรายสีหมื่นฟุต เป็นการเริ่มยุคปรมาณู (The Atomic Age) ประธานาธิบดีทรูแมนรับรู้ความสำเร็จของโครงการแมนฮัตตันระหว่างการประชุมที่พอตสדם และรายงานความสำเร็จนี้แก่โจเซฟ สตาลินและคลีเมนต์ แอทเล โลกรับรู้เมื่อมีการทิ้งระเบิดปรมาณูลูกแรกในวันที่ 6 สิงหาคม 1945 ที่เมืองฮิโรชิมา

ประธานาธิบดีทรูแมนตัดสินใจสั่งทิ้งระเบิดปรมาณูลูกแรกในวันที่ 6 สิงหาคม 1945 สาเหตุที่สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องใช้ระเบิดปรมาณูกับญี่ปุ่นเพราะต้องการยุติสงครามโลกครั้งที่สองในภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิกซึ่งยืดเยื้อมานานแล้ว (7 ธันวาคม 1941-6 สิงหาคม 1945) ทั้งญี่ปุ่นเองคงยืนยันอย่างเป็นทางการในวันที่ 29 กรกฎาคม 1945 ว่าจะคงทำสงครามต่อไปจนกว่าจะชนะ ต้องการรักษาวีรชาติทหารอเมริกันซึ่งเป็นกองกำลังหลักด้านทานการรบด้วยหน่วยพลีชีพของญี่ปุ่นสร้างความเสียหายอย่างมากต่อกองกำลังอเมริกัน การใช้ระเบิดปรมาณูจะช่วยรักษาวีรชาติทหารอเมริกันได้ถึง 250,000 คน และคณะนายทหารอเมริกันนำโดยรัฐมนตรีกระทรวงสงครามคือ เฮนรี เอล. สติมสัน (Henry L. Stimson) ให้การสนับสนุนเห็นสมควรใช้ระเบิดปรมาณูเพื่อปราบปรามญี่ปุ่นชั้นทำลายล้างเด็ดขาดเพื่อบังคับให้ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข เข้าวันที่ 6 สิงหาคม 1945 เวลา 8.15 น. ระเบิดปรมาณูลูกแรกถูกทิ้งลงที่เมืองฮิโรชิมา (Hiroshima) บนเกาะฮอนชู แรงระเบิดสร้างความเสียหายครอบคลุมพื้นที่สี่ตารางไมล์ คนบาดเจ็บและตายกว่า 135,000 คน ในวันที่ 8 สิงหาคม 1945 รัสเซียประกาศสงครามกับญี่ปุ่นและเคลื่อนกองกำลังรัสเซียเข้ารุกรานแมนจูเรีย ภายใต้การยึดครองของญี่ปุ่น ทำลายขวัญและกำลังใจของญี่ปุ่นอย่างมาก เพื่อบีบบังคับให้ญี่ปุ่นยอมจำนนยุติสงคราม ประธานาธิบดีทรูแมนตัดสินใจสั่งทิ้งระเบิดปรมาณูลูกที่สองในวันที่ 9 สิงหาคม 1945 ที่เมืองนางาซากิ (Nagasaki) บนเกาะคิวชู (นางาซากิเป็นศูนย์กลางการปกครองของ

เกาะคิวกู และเป็นฐานทัพเรือทางตอนใต้ของญี่ปุ่น) สร้างความเสียหายอย่างมากเป็นครั้งที่สองแก่ญี่ปุ่น องค์จักรพรรดิฮิโรฮิโตะ (Hirohito) เรียกร้องให้คณะรัฐบาลญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไขเพื่อรักษาชาติพันธุ์ญี่ปุ่น เป็นผลให้ในวันที่ 10 สิงหาคม 1945 รัฐบาลญี่ปุ่นประกาศยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไขต่อกองกำลังสัมพันธมิตร และในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 เป็นวันยุติการรบในเอเชียแปซิฟิก (V-J Day-Victory in Japan Day) การลงนามสงบศึกอย่างเป็นทางการมีในวันที่ 2 กันยายน 1945 บนคาบฟ้าเรือรบมิสซูรี (Missouri) ในอ่าวโตเกียว เป็นการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2

สงครามโลกครั้งที่ 2 ใช้สมรภูมิตามทวีปสองมหาสมุทรคือ ในทวีปยุโรปและมหาสมุทรแอตแลนติก เริ่มการรบในวันที่ 1 กันยายน 1945 ยุติในวันที่ 8 พฤษภาคม 1945 ในทวีปแอฟริกาเริ่มการรบเดือนธันวาคม 1940 ยุติในวันที่ 12 พฤษภาคม 1943 ในทวีปเอเชียและมหาสมุทรแปซิฟิกเริ่มการรบในวันที่ 7 ธันวาคม 1941 ยุติในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 โดยฝ่ายสัมพันธมิตร 57 ชาติชนะ ฝ่ายอักษะนำโดยเยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่นพ่ายแพ้ สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ประชากรโลกเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก กล่าวคือ ทหารอเมริกันเสียชีวิตสี่แสนคน ทหารรัสเซียเสียชีวิต 20 ล้านคน ทหารโปแลนด์เสียชีวิต 5.8 ล้านคน ทหารเยอรมนีเสียชีวิต 4.5 ล้านคน ทหารญี่ปุ่นเสียชีวิต 2 ล้านคน ทหารในกลุ่มประเทศทางยุโรปรวมเสียชีวิต 35 ล้านคน เป็นต้น

2. ก่อตั้งองค์การสหประชาชาติในวันที่ 24 ตุลาคม 1945 สงครามโลกครั้งที่ 1 (1914-1918) สร้างความเสียหายแก่ทวีปยุโรป สิ้นสุดสงครามมีการก่อตั้งองค์การสันนิบาตชาติ (The League of Nations) เพื่อรักษาความสงบสุขของโลก การดำเนินงานของสันนิบาตชาติล้มเหลวเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) สร้างความเสียหายอย่างมากในสามทวีปคือ ยุโรป เอเชีย และแอฟริกา ความคิดเพื่อการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาความสงบสุขของโลกได้เกิดขึ้นอีกครั้งขณะสงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินอยู่ อันมีผลให้การก่อตั้งอย่างเป็นทางการในวันที่ 24 ตุลาคม 1945 เกิดเป็นองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Organization or The United Nations) พัฒนาการอันนำไปสู่การก่อตั้งองค์การสหประชาชาติมีการสืบเนื่องอย่างเป็นขั้นตอนกล่าวคือ

2.1 กฎบัตรแอตแลนติกปี 1941 (The Atlantic Charter of 1941) เป็นผลจากการร่วมปรึกษาระหว่างประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์ กับนายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิล แห่งอังกฤษ ในวันที่ 14 สิงหาคม 1941 มติข้อหนึ่งในแปดข้อของกฎบัตรแอตแลนติกปี 1941 คือ เห็นควรจัดตั้งระบบถาวรเพื่อสร้างความสงบสุขแก่โลก

2.2 ในวันที่ 1 มกราคม 1942 ฝ่ายสัมพันธมิตร 26 ชาตินำโดยสหรัฐอเมริกา อังกฤษ รัสเซีย และจีนร่วมลงนามในคำประกาศสหประชาชาติปี 1942 (The Declaration of the United Nations of 1942) ที่กรุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกาในอันจะรวมกำลังกันภายใต้ชื่อ สหประชาชาติ (The United Nations) เพื่อปราบปรามฝ่ายอักษะจนกว่าจะชนะ การรวมกำลังกันภายใต้ชื่อสหประชาชาตินี้ ประธานาธิบดีรูสเวลท์ นายกรัฐมนตรีเชอร์ชิล และนายกรัฐมนตรีสตาลินเห็นควรใช้เป็นชื่อองค์การถาวรเพื่อรักษาสันติภาพโลกหลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ด้วย

2.3 การประชุมที่มอสโกปี 1943 (The Moscow Conference of 1943) หนึ่งในมติการประชุมที่มอสโกในวันที่ 30 ตุลาคม 1943 โดยรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของสี่ชาติผู้นำคือ คอร์ดล ฮัล (Cordell Hull) ของสหรัฐอเมริกา แอนโทนี อีเดน (Anthony Eden) ของอังกฤษ วียาเชสลอฟ โมโลตอฟ (Vyacheslav Molotov) และทีวีซุง (Tee Vee Sung) เห็นควรจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบสุขของโลก

2.4 การประชุมที่เตหะรานปี 1943 (The Teheran Conference of 1943) หนึ่งในมติการประชุมที่เตหะรานในวันที่ 28 พฤศจิกายน 1943 โดยผู้นำสามชาติคือ ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ แห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลแห่งอังกฤษ และนายกรัฐมนตรีโจเซฟ สตาลินแห่งรัสเซีย คือ เห็นควรจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบสุขของโลก

2.5 การประชุมที่ดัมบาร์ตัน โอ๊คส์ปี 1944 (The Dumbarton Oaks Conference of 1944) ระหว่างวันที่ 21 สิงหาคม - 7 ตุลาคม 1944 โดยตัวแทนจากสี่ชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษ รัสเซียและจีน ร่วมประชุมกันที่คฤหาสน์ดัมบาร์ตัน โอ๊คส์ ใกล้กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เพื่อการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศหลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ผลการประชุมได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการดำเนินงานขององค์การ คุณสมบัติของชาติสมาชิก องค์กรหลักและอำนาจหน้าที่ขององค์กรและมาตรการจรรโลงสันติภาพรวมเรียกว่าข้อเสนอดัมบาร์ตัน โอ๊คส์ปี 1944 (The Dumbarton Oaks Proposals of 1944)

2.6 การประชุมที่ยัลต้าปี 1945 (The Yalta Conference of 1945) หนึ่งในมติการประชุมที่ยัลต้าระหว่างวันที่ 4-11 กุมภาพันธ์ 1945 โดยผู้นำสามชาติคือประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ แห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลแห่งอังกฤษ และนายกรัฐมนตรีโจเซฟ สตาลินแห่งรัสเซียคือ เห็นควรจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศ ภายใต้ชื่อองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Organization or The United Nations) และเห็นด้วยกับข้อเสนอดัมบาร์

ต้น โอคัส ปี 1944 (The Dumbarton Oaks Proposals of 1944) และกำหนดวันประชุมเพื่อการร่างกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Charter) ในวันที่ 25 เมษายน 1945 ที่เมืองซานฟรานซิสโก แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

2.7 การประชุมที่ซานฟรานซิสโกปี 1945 (The San Francisco Conference or The United Nations Conference of 1945)⁶ มีขึ้นระหว่างวันที่ 25 เมษายน-26 มิถุนายน 1945 ตัวแทน 46 ชาติเข้าร่วมประชุม ในวันเปิดประชุมและเข้าสมทบเพิ่มภายหลังอีก 4 ชาติ รวมเข้าประชุม 50 ชาติ ใช้ห้าภาษาในการประชุมคือ ภาษาอังกฤษ รัสเซีย ฝรั่งเศส สเปนและจีน การประชุมในช่วงแปดสัปดาห์นี้ยึดแนวทางตามข้อเสนอแคมบาร์ตัน โอคัสปี 1944 และมติการประชุมยัลต์ในปี 1945 นำไปสู่การร่างกฎบัตรสหประชาชาติ 111 มาตรา (The United Nations Charter) กฎบัตรสหประชาชาติคือ ธรรมนูญของสหประชาชาติประกอบด้วยวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายขององค์การ หลักการและระเบียบวิธีดำเนินการเพื่อให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ ห้าชาติผู้นำคือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และจีน ต้องให้การรับรองกฎบัตรและเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ (28 กรกฎาคม 1945 วุฒิสภาให้การเห็นชอบในกฎบัตรสหประชาชาติ) ประธานาธิบดีทรูแมนลงนามรับรองกฎบัตรในวันที่ 9 สิงหาคม 1945 รัสเซียลงนามรับรองกฎบัตรเป็นชาติสุดท้ายในกลุ่มห้าชาติผู้นำในเดือนตุลาคม 1945 โปแลนด์ไม่ได้ส่งตัวแทนเข้าร่วมประชุมแต่ขอเข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 51 ในวันที่ 15 ตุลาคม 1945 วันก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Organization or The United Nations) มีขึ้นในวันที่ 24 ตุลาคม 1945 สมาชิกแบ่งเป็นสองประเภท ประเภทที่หนึ่งสมาชิกดั้งเดิมหรือสมาชิกริเริ่มมี 51 ประเทศ ประเภทที่สองสมาชิกผู้รักสันตินับจากลำดับที่ 52 เป็นต้นไป ประเทศไทยเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติลำดับที่ 55 ในปี 1946 ประเทศใดจะเข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติได้ต้องยึดแนวทางคือ ประการที่หนึ่งรักษันติภาพ และพร้อมที่จะปฏิบัติตามวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายขององค์การสหประชาชาติ ประการที่สองขณะมนตรีความมั่นคงเป็นผู้รับรองและเสนอแนะสมาชิกใหม่ต่อสมัชชา ประการที่สามสมัชชาต้องให้การยืนยันเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงสองในสาม

วัตถุประสงค์และความมุ่งหมายขององค์การสหประชาชาติมีสี่ประการ ประการที่หนึ่งเพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพ และความมั่นคงในโลก ประการที่สองเพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประชาชาติ ประการที่สามเพื่อสร้างความร่วมมือกันในด้านที่จะขจัดปัญหาและความทุกข์ยาก ประการที่สี่เพื่อเป็นศูนย์กลางประสานงานให้มวลประเทศสมาชิกได้ร่วมกันดำเนินการให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย

หน่วยงานสำคัญขององค์การสหประชาชาติมี 6 องค์การคือ

1. สมัชชา (The General Assembly)⁷ เป็นองค์การที่พบปะของผู้แทนจากประเทศสมาชิก เพื่อการพูดคุย แก้ปัญหา แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข สมาชิกคือตัวแทนของชาติสมาชิก การแสดงความคิดเห็นเรื่องธรรมาภิบาลเชิงข้ามชาติ เรื่องสำคัญขอเสียงสองในสาม (ในเดือนกันยายน 1999 รวมมีสมาชิกองค์การสหประชาชาติ 188 ชาติ) การประชุมสมัชชาครั้งแรกมีขึ้นที่กรุงลอนดอน ในวันที่ 10 มกราคม 1946

2. คณะมนตรีความมั่นคง (The Security Council)⁸ เป็นองค์การรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ คณะผู้ดำเนินงานคือตัวแทนจาก 11 ชาติแบ่งเป็นสองประเภทคือประเภทถาวร 5 ชาติ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และจีน (The Big Five) และประเภทไม่ถาวร 6 ชาติ วาระละ 2 ปี สมาชิกประเภทไม่ถาวรถูกเลือกโดยสมัชชา หนึ่งชาติออกเสียงได้หนึ่งเสียง การเคลื่อนกองกำลังทหารผสม (The International Military Force) ต้องได้รับเสียงสนับสนุน 7 เสียงใน 11 เสียง 7 เสียงสนับสนุนต้องมาจากประเภทถาวร 5 ชาติเป็นเสียงเอกฉันท์ และอีก 2 เสียงจากประเภทไม่ถาวร คณะมนตรีความมั่นคงมีการประชุมครั้งแรกที่กรุงลอนดอนในวันที่ 17 มกราคม 1945

3. ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศหรือศาลโลก (The International Court of Justice or The World Court)⁹ เป็นองค์กรตุลาการตัดสินกรณีพิพาทระหว่างประเทศ คณะผู้ดำเนินงานคือคณะผู้พิพากษา 15 คน ดำรงตำแหน่งวาระละ 9 ปี สมัชชาและคณะมนตรีความมั่นคงเป็นผู้เลือกผู้พิพากษา

4. คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม (The Economic and Social Council)¹⁰ เพราะความยากจนคับแค้นเป็นสาเหตุหนึ่งนำมาซึ่งความวุ่นวายระหว่างประเทศ เป็นผลให้จำเป็นต้องก่อตั้งองค์การที่มุ่งดำเนินงานส่งเสริมมาตรฐานการครองชีพและปรับปรุงเศรษฐกิจและสังคมของชาวโลกให้ดีขึ้น คณะผู้ดำเนินงานคือตัวแทนจาก 18 ชาติ ดำรงตำแหน่งวาระละ 3 ปี เลือกทุกปี ๆ ละ 6 ชาติ สมัชชาเป็นผู้เลือกคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์กรที่มีหน่วยงานย่อยมากที่สุด

5. คณะมนตรีภาวะทรัสตี (The Trusteeship Council)¹¹ ในปี 1945 เมื่อเริ่มก่อตั้งองค์การสหประชาชาติยังมีอาณานิคมอยู่ คณะผู้ร่างกฎบัตรเห็นว่าอาณานิคมเป็นสาเหตุหนึ่งนำสู่การเกิดสงคราม จึงเห็นควรจัดตั้งองค์กรเฉพาะกิจเพื่อแสวงหาแนวทางให้อาณานิคมได้รับเอกราชโดยเลี่ยงการปะทะเสียเลือดเนื้อ คณะผู้ดำเนินงานคือตัวแทนจาก 3 ฝ่าย ฝ่ายแรกคือตัวแทน 5 ชาติ

ถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง ฝ่ายที่สองคือ ตัวแทนเจ้าของอาณานิคม ฝ่ายที่สามคือตัวแทนอาณานิคม

6. สำนักเลขาธิการ (The Secretariat)¹² เป็นสำนักงานกลางที่ทำงานประจำองค์การสหประชาชาติอยู่ที่กรุงนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา คณะเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในสำนักเลขาธิการเป็นคนจากทุกชาติที่มุ่งทำงานเพื่อสร้างสันติภาพและความสงบสุขแก่โลก หัวหน้าสำนักเลขาธิการคือเลขาธิการใหญ่ (Secretary General) ดำรงตำแหน่งวาระละ 5 ปี คณะมนตรีความมั่นคงเป็นผู้แนะนำเลขาธิการใหญ่ต่อสมัชชา สมัชชาเป็นผู้แต่งตั้งเลขาธิการใหญ่ นับจากปี 1945 มีเลขาธิการสหประชาชาติรวม 7 คน

1. นายทริกเว ลี ชวานอร์เวย์ 1946-1953
2. นายดีก ฮัมมาโซลด์ ชาวสวีเดน 1953-1961
3. นายอุ ถัน ชาวพม่า 1961-1971
4. นายเคิร์ต วอล์คไฮม์ ชาวออสเตรีย 1972-1981
5. นายจาเวียร์ เปเรซ เดอ เคาญญา ชาวเปรู 1982-1991
6. นายบุญโทรส บุญโทรส กาลี ชาวอียิปต์ 1992-1996
7. นายโคฟี อันนัน ชาวกานา มกราคม 1997-

สรุปนับจากวันที่ 12 เมษายน 1945 ภายใต้การนำของประธานาธิบดีฮาร์รี เอส. ทรูแมน นำการยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 ในยุโรปได้ในวันที่ 8 พฤษภาคม 1945 นำการยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 ในเอเชียได้ในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 และนำการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติได้สำเร็จในวันที่ 24 ตุลาคม 1945

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของประธานาธิบดีฮาร์รี เอส. ทรูแมน ช่วงปี 1945-1953

เพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศและเพื่อสืบทอดขยายงานภายใต้แผนข้อตกลงใหม่ (The New Deal Program) ของประธานาธิบดีรูสเวลต์เป็นผลให้ในวันที่ 16 กันยายน 1945 ประธานาธิบดีทรูแมนเสนอแผนข้อตกลงที่ยุติธรรม (The Fair Deal Program) ต่อรัฐสภา ด้วยแผนข้อตกลงที่ยุติธรรมนี้ประธานาธิบดีทรูแมนมั่นใจว่าจะให้ความเป็นธรรมแก่คนอเมริกันทุกคนไม่ว่าคนรวยหรือคนจน ภายใต้แผนข้อตกลงที่ยุติธรรมกำหนดเป้าหมายดำเนินการคือ ขยายงานประกันสังคม แก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัย แก้ไขปัญหาการเหยียดผิว ให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษา จัดการโครงการผลิตพลังงานไฟฟ้าบนลุ่มแม่น้ำอะคันซอ โคลัมเบีย และมิสซูรี

สนับสนุนการค้าเสรีช่วยเหลือเกษตรกรในเรื่องแสวงหาตลาดและเพิ่มราคาผลิตผล ให้ความสำคัญ
กรรมแก่ลูกจ้างแรงงานในเรื่องอัตราค่าจ้างแรงงานและให้ความสำคัญเป็นกรรมแก่คนอเมริกันผู้บริโภคน
สินค้าในเรื่องราคาและคุณภาพสินค้า แผนข้อตกลงที่ยุติธรรมของประธานาธิบดีทรูแมนมีผลใน
ทางปฏิบัติน้อยมาก เพราะได้รับการต่อต้านจากรีพับลิกันซึ่งคุมเสียงข้างมากในรัฐสภานับจากวันที่
5 พฤศจิกายน 1946 ร่วมกับ เดโมเครทกลุ่มภาคใต้ อย่างไรก็ตามประธานาธิบดีทรูแมนคง
พยายามดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาและผลงานที่ปรากฏคือ

1. ช่วยเหลือทหารผ่านศึกจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ทหารปลดประจำการจากสงคราม
โลกครั้งที่ 2 ได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาลด้วยกฎหมายปรับสภาพทหารผ่านศึกสู่การเป็นพลเรือน
หรือกฎหมายสิทธิทหารเกณฑ์ปี 1944 (The Servicemen's Readjustment Act or The GI-
Government Issue Bill of Rights of 1944)¹³ กฎหมายฉบับนี้ผ่านรัฐสภาในวันที่ 22 มิถุนายน
1944 ในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ผู้เตรียมการให้ความช่วยเหลือเอื้อประโยชน์แก่
ทหารผ่านศึกอเมริกันปลดประจำการสู่การมีชีวิตที่ดีเมื่อเป็นพลเรือนกำหนดสาระสำคัญคือให้การ
กู้ยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อนำเงินไปทำธุรกิจสร้างฐานะ และซื้อที่อยู่อาศัย ให้เงินสงเคราะห์
และให้สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาล เปิดโอกาสทางการศึกษาโดยรัฐบาลจะให้เงินช่วยเหลือ
เป็นค่าเล่าเรียน อุปกรณ์การเรียนและเงินใช้จ่ายระหว่างศึกษา ด้วยกฎหมายปรับสภาพทหารผ่าน
ศึกสู่การเป็นพลเรือนปี 1944 มีส่วนช่วยทหารผ่านศึกได้ถึงสองล้านคนในปลายปี 1946 ซึ่งส่วน
ใหญ่จะกลับเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

2. พยายามแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัย มีการสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ในช่วงทศวรรษ 1930 ใน
สมัยประธานาธิบดีรูสเวลท์ แต่ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 การสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ซบเซาเพราะ
มุ่งในธุรกิจผลิตยุทธปัจจัย ที่อยู่อาศัยที่มีอยู่เดิมทรุดโทรมลง ขณะเดียวกัน ประชากรเพิ่มมากขึ้น
เป็นลำดับ รวมถึงทหารผ่านศึกปลดประจำการจากสงครามได้รับสิทธิในการกู้ยืมเงินอัตราดอกเบี้ย
ต่ำเพื่อกำหนดซื้อที่อยู่อาศัย ในปี 1946 เพราะสภาพขาดแคลนที่อยู่อาศัยใหม่ที่ดีเป็นผลให้คนอเมริกัน
ต้องการให้รัฐบาลจัดสร้างที่อยู่อาศัยใหม่สนองความต้องการ ประธานาธิบดีทรูแมนเล็งเห็นความ
ต้องการของประชาชนพยายามผลักดันให้รัฐสภาผ่านงบประมาณสร้างที่อยู่อาศัยใหม่แก่คน
อเมริกัน แต่ได้รับการคัดค้านต่อต้านจากสมาชิกพรรครีพับลิกันและเดโมเครทกลุ่มภาคใต้ในรัฐสภา
ด้วยเกรงจะเป็นการเพิ่มภาระหนี้สินของชาติเช่นที่เคยก่อไว้ในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์
ทำให้ประธานาธิบดีทรูแมนไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยในนามรัฐบาลกลางได้ แต่ในปี 1947
ปัญหาขาดแคลนที่อยู่อาศัยได้รับการแก้ไขโดยธุรกิจเอกชนเพื่อการสร้างที่อยู่อาศัยได้เข้าดำเนินการ

สร้างที่อยู่อาศัยใหม่แก่คนอเมริกัน ร่วมด้วยกับฝ่ายค้านคือรีพับลิกัน ในรัฐสภาให้การยินยอมเห็นชอบจัดสรรงบประมาณให้รัฐบาลดำเนินการแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยภายใต้กฎหมายที่อยู่อาศัยปี 1949 (The Housing Act of 1949) กำหนดหรือแหล่งชุมชนแออัดในสังคมเมืองปลูกสร้างอาคารชุดให้คนอเมริกันผู้มีรายได้น้อยได้เช่าได้ในอัตราถูก ทั้งนี้รัฐบาลคงควบคุมอัตราค่าเช่าบ้านจนถึงวันที่ 31 มีนาคม 1951

3. เศรษฐกิจถูกจ้างแรงงานก่อนความวุ่นวายและรัฐบาลดำเนินการแก้ไข ภาวะการว่างงานและอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำเป็นสาเหตุให้ถูกจ้างแรงงานก่อนความวุ่นวาย ปัญหาภาวะการว่างงานเกิดจากเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ในเดือนสิงหาคม 1945 ความจำเป็นในการใช้อาวุธยุทโธปกรณ์ลดลง เป็นผลให้รัฐบาลกลางยกเลิกสัญญาผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์กับธุรกิจเอกชนรวมมีมูลค่าถึง \$35 พันล้าน¹⁴ ทำให้ถูกจ้างแรงงานและทหารผ่านศึกปลดประจำการจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เข้าสู่ตลาดแรงงานจำนวนมากต้องว่างงานทันที ปัญหาค่าจ้างแรงงานต่ำเกิดจากในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลท์ รัฐบาลกลางประกาศควบคุมราคาสินค้าและอัตราค่าจ้างแรงงาน สิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมส่วนหนึ่งหันมาผลิตสินค้าขาดแคลนหรือสินค้าหายากยามสงครามออกสู่ตลาด เช่น บ้าน ของใช้พลาสติก อาหารสำเร็จรูป อาหารแช่แข็ง เครื่องนุ่งห่ม เครื่องไฟฟ้าและรถยนต์ ขณะเดียวกันผู้บริโภคอเมริกันมีเงินออมที่เก็บไว้ในระหว่างสงคราม มีกำลังการซื้อสูง เป็นผลให้สินค้าที่ผลิตออกมามีจำนวนน้อยไม่ได้สัดส่วนกับความต้องการบริโภค (ซื้อ) ซึ่งมีจำนวนมาก ทำให้ราคาสินค้าสูง (ได้ราคาหรือแพง) ขึ้นเป็นลำดับ โดยผู้บริโภคยอมรับในราคาและซื้อสินค้ามาบริโภค จากการที่สินค้ามีราคาสูงขึ้นเป็นผลให้ถูกจ้างแรงงานเรียกร้องเพิ่มอัตราค่าจ้างแรงงานเพื่อให้ได้สัดส่วนกับอัตราค่าครองชีพที่สูงขึ้น ด้วยสาเหตุต้องเผชิญภาวะการว่างงาน และต้องรับอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำ เป็นผลให้ถูกจ้างแรงงานประท้วงนายจ้างและรัฐบาลด้วยการนัดหยุดงาน (strike) เริ่มในเดือนมกราคม 1946 โดยคนงานจำนวน 1.5 ล้านคนในธุรกิจผลิตรถยนต์ เหล็กกล้า เครื่องไฟฟ้า และเนื้อสัตว์ประท้วงหยุดงาน ในเดือนเมษายน 1946 จอห์น เอล. เลวิส (John L. Lewis) นำคนงานเหมืองถ่านหินจำนวนสี่แสนคนประท้วงหยุดงาน ในเดือนพฤษภาคม 1946 วิศวกรและพนักงานรถไฟประท้วงหยุดงาน การประท้วงหยุดงานของคนงานทำให้ธุรกิจซบเซาเป็นผลเสียแก่นายจ้าง โดยเฉพาะการประท้วงหยุดงานในธุรกิจรถไฟและธุรกิจเหมืองถ่านหินมีผลกระทบต่อส่วนรวมเป็นอย่างมาก ประธานาธิบดีทรูแมนเร่งแก้ไขทันทีต่อการประท้วงหยุดงานในธุรกิจรถไฟด้วยการประกาศภาวะฉุกเฉิน ธุรกิจรถไฟต้องเปิดดำเนินการบริการประชาชน และลงนามเห็นชอบให้คนงานรถไฟที่ว่างงานหรือไม่พอใจใน

อัตราค่าจ้างแรงงานต่ำเข้าประจำการในกองกำลังอเมริกัน ขณะเดียวกันรัฐบาลกลางเข้าแก้ไขการประท้วงหยุดงานของคนงานเหมืองถ่านหินเป็นที่เรียบร้อยในเดือนพฤษภาคม 1946¹⁵ ด้วยการส่งกองกำลังทหารของรัฐบาลกลาง (federal troop) เข้าคุมเหมืองถ่านหินเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยใช้อำนาจศาลออกคำสั่งให้คนงานเหมืองถ่านหินกลับเข้าทำงานดังเดิม และกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเพิ่มจากชั่วโมงละ 40 เซนต์เป็น 75 เซนต์

เพราะคนงานก่อความวุ่นวาย การประท้วงหยุดงานสร้างผลเสียแก่เจ้าของผู้ประกอบการธุรกิจทั้งมีผลกระทบต่อส่วนรวมและสร้างความตกใจแก่คนอเมริกัน คนอเมริกันเรียกร้องให้รัฐบาลกลางลดบทบาทสหภาพแรงงาน และควบคุมการเคลื่อนไหวของลูกจ้างแรงงานอย่างใกล้ชิด รวมถึงริบปลั๊กซึ่งสนับสนุนผู้ประกอบการธุรกิจคุ้มครองเสียงข้างมากในรัฐสภาในวันที่ 5 พฤศจิกายน 1946 ด้วยสาเหตุที่ประการดังกล่าวข้างต้นเป็นผลให้รัฐสภา แม้นประธานาธิบดีทรูแมนจะยับยั้งในวันที่ 23 มิถุนายน 1947 ผ่านกฎหมายควบคุมแรงงานปี 1947 (The Labor Management Relations Act or The Taft-Hartley Act of 1947)¹⁶ มุ่งลดบทบาทสหภาพแรงงานในการบริหารสหภาพ ในการดำเนินการเรียกร้อง ในการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองและในการใช้จ่ายเงิน กฎหมายควบคุมแรงงานกำหนดสาระสำคัญคือ หนึ่งดำเนินการคลี่คลายปัญหาระหว่างนายจ้างและลูกจ้างด้วยการเจรจา (cooling-off) ให้เสร็จสิ้นภายใน 60 วัน สองห้ามสหภาพแรงงานบริจาคเงินสนับสนุนพรรคการเมืองเพื่อการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง สามเป็นการผิดกฎหมายถ้าโรงงานใดรับคนงานที่เป็นสมาชิกสหภาพแรงงานเท่านั้นเข้าทำงาน (closed shop) สี่คนงานเมื่อเข้าทำงานในโรงงานมีสิทธิเข้าเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานได้ (union shop) ห้ารัฐบาลแห่งรัฐต้องยอมรับกระบวนการเคลื่อนไหวของแรงงานที่กำหนดเป้าหมายเด่นชัด (right-to-work) หกเงินอุดหนุนสหภาพแรงงานต้องได้มาจากการยินยอมของสมาชิก (check-off) เจ็ดคนงานอาจถูกนายจ้างฟ้องเรียกค่าเสียหายได้ ถ้าการนัดหยุดงานสร้างความเสียหายและไม่เป็นธรรมแก่นายจ้าง และแปด รัฐบาลกลางมีสิทธิยับยั้งการนัดหยุดงาน ถ้าการนัดหยุดงานนำมาซึ่งความเสียหายแก่ส่วนรวมและประเทศชาติ

4. เศรษฐกิจภาวะเงินเฟ้อในปี 1947 ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลต์ รัฐบาลกลางประกาศควบคุมราคาสินค้า ควบคุมอัตราค่าเช่าบ้าน และควบคุมอัตราค่าจ้างแรงงาน เป็นผลให้คนงานอยู่อย่างสบายมีเงินเหลือออม เพราะรายได้มากกว่ารายจ่าย ทันทันที่สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงธุรกิจอุตสาหกรรมส่วนหนึ่งที่เคยผลิตยุทธปัจจัยหันมาผลิตสินค้าหายากหรือสินค้าขาดแคลนยามสงครามออกสู่ตลาด เช่น อาหารแช่แข็ง อาหารสำเร็จรูปของใช้พลาสติก เครื่องนุ่งห่ม บ้าน เครื่องไฟฟ้า และรถยนต์ ผู้บริโภคอเมริกันทั้งพลเรือนและ

ทหารผ่านศึกปลดประจำการจากสงครามมีเงินออมที่เก็บไว้ในระหว่างสงครามมีกำลังการซื้อสูง เป็นผลให้สินค้าที่ผลิตออกมาขายดีมากผู้มีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับความต้องการบริโภค (ซื้อ) ซึ่งมีจำนวนมาก สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือราคาสินค้าต้องสูงขึ้น (อย่างไม่เป็นทางการเพราะรัฐบาล กลางยังคงควบคุมราคาสินค้าอยู่) แต่ค่าจ้างแรงงานของคนงานคงถูกควบคุม จากการใช้จ่ายทำให้ เงินออมค่อย ๆ หดไป รายจ่ายค่อย ๆ เพิ่มขึ้นไม่ได้สัดส่วนกับรายได้ค่าแรงซึ่งคงที่ ในช่วงเวลา เดียวกันนี้ พรรครีพับลิกันซึ่งสนับสนุนผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมคุมเสียงข้างมากในรัฐสภา เป็นครั้งแรกในรอบสิบหกปีในวันที่ 5 พฤศจิกายน 1946 ผลักดันให้รัฐบาลกลางยกเลิกการควบคุม ราคาสินค้าเป็นผลให้ในวันที่ 9 พฤศจิกายน 1946 ประธานาธิบดีทรูแมนต้องยอมลงนามยกเลิกการ ควบคุมราคาสินค้าและยกเลิกการควบคุมค่าจ้างแรงงาน คงไว้เพียงควบคุมอัตราค่าเช่าาน ผลที่ดี ตามมาคือ ราคาสินค้าลอยตัวสูง (แพง) ขึ้นเป็นลำดับ เหตุเพราะผู้ผลิตต้องจ่ายค่าจ้างแรงงานเพิ่ม ขึ้น และความต้องการในสินค้ามีมากกว่าจำนวนสินค้าที่ผลิตออกมา กล่าวได้ว่า ราคาสินค้าโดย เฉลี่ยในปี 1947 สูงกว่าราคาสินค้าโดยเฉลี่ยในปี 1946 ถึง 32% ภาวะเงินเฟ้อ (inflation) เป็นสิ่ง หลีกเลี่ยงไม่ได้เริ่มในปี 1947

5. พยายามแก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเหยียดผิว ในปี 1619 พ่อค้าชั้นนำแรงงานงานผิว ดำกลุ่มแรกจำนวน 20 คนจากแอฟริกาเข้าทำงานในไร่ยาสูบที่อาณานิคมเวอร์จิเนีย แรงงานผิวดำผู้ งานและอดทนเป็นผลให้เจ้าของไร่ยาสูบสั่งแรงงานผิวดำ (ทาส) เข้าเวอร์จิเนียเพิ่มมากขึ้นเป็น ลำดับ สังคมภาคใต้เป็นระบบชนชั้นเด่นชัดคือนายทาสและทาส สงครามกลางเมืองอเมริกัน (1861-1865) นำสู่การเลิกทาสอย่างเป็นทางการในวันที่ 1 มกราคม 1863 และมีการกำหนดไว้เป็น การถาวรห้ามมีทาสในแผ่นดินอเมริกาในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 13 (The Thirteenth Amendment) มีผลบังคับใช้ในวันที่ 18 ธันวาคม 1865 ทาสกลายเป็นคนอเมริกันผิวดำหรือชน อิสระ (Freedmen) พรรครีพับลิกันหัวรุนแรง (Radical Republican) ต้องการให้อเมริกันผิวดำเป็น ฐานเสียงทางการเมืองในอนาคตได้เร่งผลักดันให้อเมริกันผิวดำเป็นประชากรอเมริกันโดยรัฐสภา ผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 14 (The Fourteenth Amendment) กำหนดผู้ใดเกิดใน สหรัฐอเมริกาเป็นประชากรอเมริกันอันรวมถึงอเมริกันผิวดำด้วย บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 14 มี ผลบังคับใช้ในวันที่ 28 กรกฎาคม 1868 ผู้มีสิทธิเพื่อการออกเสียงเลือกตั้งที่ปฏิบัติกันมาแต่อดีตคือ ประชากรอเมริกันที่เป็นชายฉกรรจ์ผิวขาวอายุ 21 ปี เป็นต้นไปเท่านั้น ดังได้ทราบมาแล้วว่ารีพับลิ กันหัวรุนแรงต้องการให้อเมริกันผิวดำเป็นฐานเสียงทางการเมืองในอนาคตได้เร่งผลักดันต่อด้วย ต้องการให้ประชากรอเมริกันผิวดำมีสิทธิเพื่อการออกเสียงเลือกตั้งด้วย ผลคือรัฐสภาผ่านบทแก้ไข

เพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 15 (The Fifteenth Amendment) กำหนดชายฉกรรจ์อเมริกันทุกคนซึ่งหมายถึงชายฉกรรจ์อเมริกันทั้งขาวและดำมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 15 มีผลบังคับใช้ในวันที่ 30 มีนาคม 1870 นับจากปี 1870 เป็นต้นมา ในทางปฏิบัติกลุ่มรัฐทางใต้ (ที่ เคยมีทาสในครอบครอง) ได้แก่ จอร์เจีย อะลาบามา มิสซิสซิปปีและหลุยส์เซียนา คงแบ่งแยกและเหยียดผิวอเมริกันผิวดำ ในด้านการทำงาน การศึกษา การใช้สาธารณูปโภคและที่อยู่อาศัย รวมถึงเบียดบังสิทธิอเมริกันผิวดำในการใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง โดยอ้างอย่างน้อยต้องอ่านออกเขียนได้ และการลงโทษรุนแรงทันทีโดยไม่ผ่านขั้นตอนการพิจารณาพิพากษาตามกฎหมาย ปลายศตวรรษที่ 19 คนอเมริกันผิวดำได้รับการศึกษาและรู้ถึงสิทธิของตนได้พยายามเรียกร้องสิทธิและกำจัดการแบ่งแยกเหยียดผิวให้หมดไป คดีตัวอย่างเพลสซี-เฟอร์กูสันปี 1892 นำสู่การชี้ขาดโดยศาลฎีกาในปี 1896 (The Plessy-Ferguson 1896)¹⁷ ด้วยคำพิพากษาว่าแบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน (separate but equal 1896) เหตุที่มาของคดีเพลสซี-เฟอร์กูสัน 1892 คือ โฮเมอร์ เอ. เพลสซี (Homer A. Plessy) เป็นอเมริกันผิวดำ อาชีพช่างไม้ชาวหลุยส์เซียนา มีความคิดต่อต้านการแบ่งแยกเหยียดผิว รู้ดีว่าหลุยส์เซียนาแบ่งแยกการใช้สาธารณูปโภคทุกชนิดระหว่างคนอเมริกันผิวดำและผิวขาว เพลสซีท้าทายกฎหมายของหลุยส์เซียนาโดยในวันที่ 7 มิถุนายน 1892 ขึ้นโดยสารรถไฟสายหลุยส์เซียนาตะวันออก (East Louisiana Railway) จากนิวออร์ลีน (New Orleans) มุ่งสู่เมืองโควินตัน (Covington) เข้านั่งในที่ที่ทางรถไฟจัดไว้เฉพาะอเมริกันผิวขาว (white only) และปฏิเสธไม่ยอมย้ายที่นั่งเมื่อเจ้าหน้าที่รถไฟบอกให้ลุกไปนั่งในที่ที่จัดไว้แก่อเมริกันผิวดำ (colored only) จากการขัดขืนเป็นผลให้เพลสซี ถูกจับในฐานะฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของหลุยส์เซียนา ผู้พิพากษาจอห์น เอช. เฟอร์กูสัน (John H. Ferguson) พิพากษาว่าเพลสซีผิด ฝ่าฝืน กฎข้อบังคับหลุยส์เซียนาต้องถูกลงโทษ เพลสซีอุทธรณ์ถึงศาลฎีกา ในปี 1896 ศาลฎีกาพิจารณารัฐคดีกรณีพิพาทกำหนดให้แบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน (separate but equal 1896) ทั้งนี้การแบ่งแยกไม่ใช่การเหยียดผิว ด้วยคำชี้ขาดแบ่งแยกแต่เท่าเทียมกันนี้มีผลต้องยอมรับยึดถือปฏิบัติสืบต่อจากปี 1896 เป็นต้นมา การรวมตัวของคนอเมริกันผิวดำเพื่อเรียกร้องสิทธิเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิวมีขึ้นในวันที่ 30 พฤษภาคม 1909 จากการประชุมที่นิวยอร์กของคนอเมริกันผิวดำนำสู่การจัดตั้งสมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวสี (The National Association for the Advancement of Colored People-NAACP)¹⁸ บทบาทของคนอเมริกันผิวดำโดดเด่นได้รับการยอมรับอย่างมากจากคนอเมริกันผิวขาว ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสงครามโลกครั้งที่สองโดยเป็นแรงงานในงานอุตสาหกรรมภายในประเทศ และปฏิบัติการรบในสมรภูมิรบ หลังสิ้นสุดสงครามคนอเมริกันผิวดำคงต้องยอมรับสภาพการแบ่งแยก

เหยียดผิว ในปี 1945 สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงเกิดสงครามเย็น (The Cold War) รัสเซียชาติผู้นำโลกตะวันออก (The East) กล่าวโจมตีสหรัฐอเมริกาว่าไม่สมกับการเป็นชาติผู้นำโลกเสรีหรือโลกตะวันตก (The West or The Free World) ซึ่งยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตยแต่คงการแบ่งแยกเหยียดผิวภายในประเทศ ประธานาธิบดีทรูแมนเร่งหาแนวทางแก้ไขด้วยการมอบให้คณะกรรมการสิทธิพลเมือง (The Civil Rights Commission) พิจารณาศึกษาปัญหาแสวงหาแนวทางนำสู่ความเสมอภาคและความเป็นธรรมแก่อเมริกันผิวดำ คณะกรรมการสิทธิพลเมืองนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิวโดยอเมริกันผิวดำต้องเลิกการละเมิดสิทธิคนอเมริกันผิวดำ ด้วยข้อเสนอนี้ ประธานาธิบดีทรูแมนในฐานะจอมทัพกองกำลังอเมริกันนำการปฏิบัติในปี 1948 ด้วยการประกาศให้ปฏิบัติต่อกองกำลังอเมริกันผิวดำและผิวดำเท่าเทียมกัน¹⁹

6. ขยายการประกันสังคมช่วยเหลือคนอเมริกันซึ่งเป็นคนว่างงาน คนชราและคนพิการ ช่วงปี 1949-1952 ได้อีกประมาณสิบล้านคน²⁰

7. ดูแลทุกข์สุขประชาชนเริ่มโดยขยายงานของสำนักงานปรับปรุง (The Reclamation Bureau) ด้วยการเข้าเตรียมการรับและแก้ปัญหาภาวะแห้งแล้งด้วยโครงการชลประทาน และเตรียมการป้องกันภาวะน้ำท่วมในพื้นที่ที่มีกมึน้ำท่วมถึง รวมถึงการจัดเพิ่มงบประมาณขยายงานแก่การไฟฟ้าชนบท (The Rural Electrification Administration) เพื่อนำไฟฟ้าสู่ชนบทที่ห่างไกล เพิ่มงบประมาณขยายงานแก่สำนักงานการชลประทานบนลุ่มแม่น้ำเทนเนสซี (The Tennessee Valley Authority) เพื่อการสร้างเขื่อนระบายน้ำสู่เขตเกษตรกรรม และผลิตไฟฟ้าในราคาถูกในดินแดนรัฐทางใต้และรัฐทางตะวันตก เพิ่มงบประมาณขยายงานแก่สำนักงานเพื่อความมั่นคงในการทำเกษตรกรรม (The Farm Security Administration) เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรที่ยากไร้ได้ถือครองที่ดินเป็นของตนเอง และนำวิทยาการแผนใหม่มาใช้เพื่อเพิ่มผลผลิต

8. รัฐบาลผูกขาดการผลิตปรมาณูในปี 1946 เพราะสหรัฐอเมริกาสังเคราะห์ปรมาณูได้ในวันที่ 16 กรกฎาคม 1945 และนำทิ้งที่เมืองฮิโรชิมาในวันที่ 6 สิงหาคม 1945 เมืองนางาซากิในวันที่ 9 สิงหาคม 1945 แสสนยานุภาพของปรมาณูทำลายล้างขั้นเด็ดขาดสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินและชีวิตชาวญี่ปุ่นในสองเมืองนี้ เป็นผลให้รัฐบาลญี่ปุ่นต้องยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข สงครามโลกครั้งที่ 2 ในสมรภูมิเอเชียยุติอย่างเป็นทางการในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 รัฐบาลอเมริกันรู้ดีในแสสนยานุภาพความร้ายแรงของพลังงานปรมาณู เป็นผลให้ในวันที่ 1 สิงหาคม 1946 รัฐสภาผ่านกฎหมายพลังงานปรมาณูปี 1946 (The Atomic Energy Act of 1946)²¹ กำหนดให้รัฐบาลผูกขาดการถือครองแร่ธาตุยูเรเนียม (Uranium) ซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักนำสู่การผลิตปรมาณู พร้อมจัดตั้งคณะ

กรรมการพลังงานปรมาณู (The Atomic Energy Commission-AEC) ซึ่งเป็นพลเรือนห้าคนนำการศึกษาค้นคว้าวิจัยและผลิตพลังงานปรมาณูนำใช้ยามสันติและยามสงคราม ทั้งกำหนดให้ประธานาธิบดีอเมริกันเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่มีอำนาจสั่งการใช้ระเบิดปรมาณู

9. ปรับปรุงเกณฑ์การสืบทอดตำแหน่งประธานาธิบดีด้วยการลงนามเห็นชอบในกฎหมายสืบทอดการเป็นประธานาธิบดีปี 1947 (The Presidential Succession Act of 1947) กฎหมายสืบทอดการเป็นประธานาธิบดีครั้งแรกออกในปี 1792²² ในสมัยประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตันมีผลบังคับใช้ในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 1792 กำหนด ผู้สืบทอดการเป็นประธานาธิบดีในวาระคือรองประธานาธิบดี ประธานวุฒิสภา และประธานสภาผู้แทนราษฎร ต่อมาในสมัยประธานาธิบดีโกรเวอร์ คลิฟแลนด์ รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายสืบทอดการเป็นประธานาธิบดีปี 1886²³ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 19 มกราคม 1886 กำหนดกรณีที่ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีเสียชีวิตหรือไม่สามารถทำการบริหารประเทศได้ในวาระ ผู้สืบทอดการเป็นประธานาธิบดีคือคณะรัฐมนตรีเรียงลำดับตามการก่อตั้งกระทรวงนั้น ๆ ในสมัยประธานาธิบดีฮาร์รี เอส ทรูแมน มีการปรับปรุงข้อกำหนดในกฎหมายสืบทอดการเป็นประธานาธิบดีปี 1947 (The Presidential Succession Act of 1947)²⁴ มีผลบังคับใช้ 18 กรกฎาคม 1947 กำหนดกรณีที่ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีเสียชีวิตหรือไม่สามารถนำการบริหารประเทศได้ในวาระ ผู้สืบทอดการเป็นประธานาธิบดีคือประธานสภาผู้แทนราษฎร (speaker of the House) ประธานวุฒิสภา (president pro-tempore of the Senate) และคณะรัฐมนตรีเรียงลำดับตามการก่อตั้งกระทรวงนั้น ๆ นำโดยกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงการคลัง เป็นต้น

10. ปรับปรุงเกณฑ์สร้างความมั่นคงแห่งชาติด้วยการลงนามเห็นชอบในกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติปี 1947 (The National Security Act of 1947)²⁵ ในวันที่ 26 กรกฎาคม 1947 กำหนดหนึ่งยกเลิกกระทรวงสงคราม (The Department of War) และกระทรวงทหารเรือ (The Department of Navy) สองจัดตั้งกระทรวงกลาโหม (The Department of Defense) รับผิดชอบในงานกองกำลังสามเหล่า คือ บก เรือ และอากาศ สามจัดตั้งสภาความมั่นคงแห่งชาติ (The National Security Council-NSC) คุมนโยบายการดำเนินงานด้านการต่างประเทศและการทหาร สี่จัดตั้งองค์การข่าวกรองกลาง (The Central Intelligence Agency -CIA) ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลภายนอกประเทศทั้งข้อมูลลับและข้อมูลที่มีการเปิดเผยที่เกี่ยวข้องหรืออันอาจจะเกี่ยวข้องกับสหรัฐอเมริกาในอนาคต ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและทำรายงานสรุปข้อมูลเสนอต่อรัฐบาลอเมริกันเพื่อเป็นแนว

ทางปรับปรุงป้องกันและแก้ไขปัญหาคต่อไป สาเหตุหนึ่งแห่งการตั้งองค์การข่าวกรองกลางคือ ไม่ต้องการให้เกิดความผิดพลาดในข้อมูล เช่นกรณีญี่ปุ่นโจมตีท่าเรือเพิร์ลในวันที่ 7 ธันวาคม 1941

11. กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีด้วยการนำการเสนอวาระการเป็นประธานาธิบดีด้วยบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 22 ในปี 1947 ในรัฐธรรมนูญปี 1787 กำหนดการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีวาระหรือสมัย (term) มีระยะเวลา 4 ปี แต่ไม่ได้กำหนดว่าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีได้ยาวนานกว่าวาระ ธรรมเนียมปฏิบัติเริ่มจากประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตันคือดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี 2 วาระเท่ากับ 8 ปี เท่านั้น และยึดถือปฏิบัติเรื่อย ๆ มา ครั้นมาในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เพราะผลงานโดดเด่นสามารถช่วยคนอเมริกันให้พ้นจากความทุกข์ยากอันเนื่องมาจากได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำปี 1929 และนำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่สองในฝ่ายสัมพันธมิตร ร่วมมีบทบาทในการรบปราบปรามฝ่ายอักษะ คนอเมริกันให้การยอมรับ เป็นผลให้ประธานาธิบดีรูสเวลท์ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีถึง 4 วาระ คือ 1933-1937, 1937-1941, 1941-1945 และ 1945-1949 แต่ในวันที่ 12 เมษายน 1945 ต้นสมัยที่ 4 เสียชีวิตด้วยโรคเส้นโลหิตในสมองแตก ในปี 1947 ประธานาธิบดีทรูแมนเห็นควรกำหนดวาระการเป็นประธานาธิบดีให้แน่นอนเด่นชัดเป็นทางการเป็นผลให้มีการนำเสนอบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 22 (The Twenty-second Amendment)²⁶ กำหนดการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นได้ 2 วาระหรือไม่เกิน 10 ปี บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 22 นี้มีผลบังคับใช้ในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 1951

12. เสนอความหวาดกลัวการแทรกซึมของลัทธิคอมมิวนิสต์ในสหรัฐอเมริกา นับจากปี 1945 คนอเมริกันกลุ่มอนุรักษ์นิยมกล่าวหารัฐบาลภายใต้การนำของประธานาธิบดีรูสเวลท์และประธานาธิบดีทรูแมนว่าปล่อยให้ลัทธิคอมมิวนิสต์แทรกซึมเข้ามาในสหรัฐอเมริกาและมีเจ้าหน้าที่อเมริกันที่ฝักใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์ปะปนอยู่ในคณะรัฐบาลอเมริกันมีอิทธิพลต่อการเมืองและสังคมอเมริกัน พร้อมเสนอแนะว่าจำเป็นต้องสืบประวัติและสืบสวนสอบสวนเจ้าหน้าที่อเมริกันทุกคนเพื่อปกป้องสหรัฐอเมริกาจากการอาจถูกครอบงำโดยลัทธิคอมมิวนิสต์ ข้อเสนอแนะนี้เป็นผลให้ในเดือนมีนาคม 1947 ประธานาธิบดีทรูแมนสั่งให้สำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (เริ่มก่อตั้งในปี 1908 ในสมัยประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์ ภายใต้ชื่อ The Bureau of Investigation ครั้นในปี 1935 ในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ เปลี่ยนชื่อเป็น The Federal Bureau of Investigation-FBI) ร่วมกับคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (The Civil Service Commission-CSC) ทำการสอบสวนเจ้าหน้าที่อเมริกันทุกคนเพื่อหาตัวเจ้าหน้าที่อเมริกันที่ฝักใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์

ผลการสอบสวนพิสูจน์ทราบ²⁷ คดีแรกช่วงเดือนสิงหาคม 1948-มกราคม 1950 พบว่าเอลเกอร์ ฮีส (Alger Hiss) เจ้าหน้าที่ในกระทรวงการต่างประเทศอเมริกันเป็นสายลับจารกรรมข้อมูลของกระทรวงการต่างประเทศมอบแก่รัสเซียในช่วงทศวรรษ 1930 ต้องคำพิพากษาลงโทษจำคุก 5 ปี คดีที่สองผลการสอบสวนพิสูจน์ทราบว่าในปี 1948 มีเจ้าหน้าที่อเมริกัน 11 คน สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์วางแผนโค่นล้มรัฐบาลประธานาธิบดีทรูแมน ต้องคำพิพากษาในปี 1951 จำคุกและถูกปรับเป็นเงินจำนวนมาก คดีที่สามผลการสอบสวนพิสูจน์ทราบต้นปี 1950 ว่าคลาอัส ฟิชส์ (Klaus Fuchs) นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษผู้เข้าร่วมโครงการแมนแฮตตันมอบสูตรผลิตระเบิดปรมาณูแก่รัสเซีย คดีที่สี่ผลการสอบสวนพิสูจน์ทราบกลางปี 1950 ว่าเอเธล และจูเลียต โรเซนเบิร์ก (Ethel and Julius Rosenberg) สองสามีภรรยามอบสูตรปรมาณูแก่รัสเซีย ต้องคำพิพากษาประหารชีวิตคนทั้งสองด้วยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าในวันที่ 19 มิถุนายน 1953 คนอเมริกันเพิ่มความหวาดกลัวคอมมิวนิสต์และมีความสับสนขาดความไว้วางใจในเจ้าหน้าที่อเมริกันเมื่อวุฒิสมาชิกจากวิสคอนซิน โจเซฟ อาร์. แมกคาร์ที (Joseph R. McCarthy) ออกมาประกาศในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1950 ว่ามีรายชื่อเจ้าหน้าที่ 205 คนในกระทรวงการต่างประเทศที่ฝากไว้ในลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นผลให้การสืบสวนสอบสวนเป็นไปอย่างเข้มงวดรัดกุม เพิ่มความแตกแยกและหวาดระแวงซึ่งกันและกัน ในปี 1951 เจ้าหน้าที่อเมริกันกว่าสามแสนคนถูกสอบสวน สองพันคนต้องสงสัยถูกบังคับให้ลาออก ประมาณสองร้อยคนถูกลงโทษจำคุกหรือประหารชีวิต และในวันที่ 23 กันยายน 1950 รัฐสภาผ่านกฎหมายความมั่นคงภายในประเทศปี 1950 (The Internal Security Act of 1950 or The McCarran Act of 1950) กำหนดให้องค์การคอมมิวนิสต์ทุกองค์การในสหรัฐอเมริกาส่งรายชื่อสมาชิกพร้อมรายการใช้จ่ายเงินขององค์การแก่อธิบดีกรมอัยการ (Attorney General) และห้ามสมาชิกองค์การเผด็จการนอกประเทศคนใดเดินทางเข้าสหรัฐอเมริกา

ฮาร์รี เอส. ทรูแมนชนะการเลือกตั้งในปี 1948

การเลือกตั้งในปี 1948 พรรคเดโมแครตแตกแยกออกเป็นอีกสองพรรค พรรคเดโมแครต เสนอฮาร์รี เอส. ทรูแมนในตำแหน่งประธานาธิบดี แอลเบน ดับเบิลยู. บาร์คเลย์ (Alben W. Barkley) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี สมาชิกพรรคเดโมแครตกลุ่มเสรีนิยมแยกตัวออกจัดตั้งพรรคก้าวหน้า (The Progressive Party) เสนอเฮนรี เอ. วอลเลส (Henry A. Wallace) ในตำแหน่งประธานาธิบดี สมาชิกพรรคเดโมแครตกลุ่มกึ่งการแบ่งแยกเหยียดผิวจัดตั้งพรรคดิกซิเครท (The Dixiecrat Party) เสนอสตรอม เทอมอน (Strom Thurmond) ในตำแหน่งประธานาธิบดี พรรครีพับลิกันเสนอโทมัส อี. เดวี (Thomas E. Dewey) ในตำแหน่งประธานาธิบดี และเอิร์ล วอเรน (Earl

Warren) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ผลการนับคะแนน ฮาร์รี เอส. ทรูแมนได้คะแนนมากเป็นอันดับหนึ่ง 303 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง โทมัส อี. เควีได้รับคะแนนเป็นอันดับสอง 189 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง สตรอม เทอมอน ได้คะแนนเป็นอันดับสาม 39 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง ผลคือฮาร์รี เอส. ทรูแมนเป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 33 อีกหนึ่งสมัย (1949-1953)

ประธานาธิบดีฮาร์รี เอส. ทรูแมน เผชิญสงครามเย็น

นโยบายต่างประเทศของประธานาธิบดีทรูแมนช่วงปี 1945-1953 นอกเหนือจากยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 และก่อตั้งองค์การสหประชาชาติแล้วยังมีอีกสองเรื่องคือ ต่อต้านและสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ และสร้างความมั่นคงก้าวหน้าทางเศรษฐกิจด้วยการขยายตลาดต่างประเทศเพื่อการค้า การลงทุนและแสวงหาวัตถุดิบราคาถูก เหตุการณ์โลกที่ประธานาธิบดีทรูแมนต้องเผชิญและดำเนินการแก้ไขหลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 คือสงครามเย็น

สงครามเย็น (The Cold War) เป็นคำอธิบายการต่อสู้ระหว่างกลุ่มประเทศสองกลุ่มคือกลุ่มชาติคอมมิวนิสต์ (The Communist Nations) ยึดมั่นขึ้นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์ (Communism) เรียกโลกตะวันออก (The East or The Eastern Bloc) มีรัสเซียเป็นผู้นำ กับกลุ่มชาติประชาธิปไตย (The Democratic Nations or The Free World Nations) ยึดมั่นขึ้นชอบในระบบประชาธิปไตย (Democracy) เรียกโลกตะวันตก (The West or The Western Bloc) มีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำ สาเหตุที่เรียกว่าสงครามเย็นเพราะเป็นสงครามจิตวิทยาหรือการต่อสู้ที่เสี่ยงการปะทะเสียเลือดเนื้อเป็นการต่อสู้แข่งขันหรือข่มกันทางวิชาการ ความคิด เศรษฐกิจ และการเมือง ได้แก่การแข่งขันสะสมกองกำลังและอาวุธร้ายแรง เช่น การมีระเบิดปรมาณู (atomic bomb) ระเบิดไฮโดรเจน (hydrogen bomb) และอาวุธนิวเคลียร์ (nuclear weapon) ไว้ในครอบครอง การโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) โดยใช้สื่อได้แก่สิ่งพิมพ์หรือการกระจายเสียงโจมตีซึ่งกันและกันหรือประกาศความสามารถคุณงามความดีของตน รวมถึงการให้ความช่วยเหลือแก่ชาติด้อยพัฒนาเพื่อนำเข้าเป็นสมาชิกในฝ่ายตน เหตุที่มาของสงครามเย็นสืบเนื่องมาตั้งแต่เมื่อเยอรมนีบุกโจมตีรัสเซียในวันที่ 22 มิถุนายน 1941 พันธมิตรด้านการทหารได้เริ่มขึ้นระหว่างรัสเซียกับฝ่ายสัมพันธมิตรและเป็นไปด้วยดีตลอดเรื่อยมา ปลายปี 1944 จากการล่าถอยของกองกำลังเยอรมนีจากยุโรปตะวันตก รัสเซียมั่นใจว่าเยอรมนีต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แน่ในอนาคค ความเป็นพันธมิตรระหว่างรัสเซีย (ยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์) กับฝ่ายสัมพันธมิตร (ยึดมั่นในระบบประชาธิปไตย) ซึ่งมีอุดมการณ์การเมืองต่างกันไปด้วยกันไม่ได้ในอนาคค จำเป็นที่รัสเซียต้องหาพันธมิตรใหม่ร่วมอุดมการณ์การเมืองเดียวกัน และเสริมสร้าง

กองกำลังและอาวุธเพื่อปกป้องพันธมิตรด้วยความกีดกัน กล่าว ในการประชุมที่เมืองพอตสדם ปี 1945 ระหว่างวันที่ 17 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม 1945 โจเซฟ สตาลิน ผู้นำรัสเซียผู้เข้าร่วมประชุม พร้อมกับนายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลและประธานาธิบดี แฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ประกาศในที่ประชุมว่าจะใช้กองกำลังทหารรัสเซียเข้ายึดครองกลุ่มประเทศยุโรปทางตะวันออกแทนเยอรมนี และปฏิเสธการจัดการเลือกตั้งใด ๆ ตามวิถีทางระบอบประชาธิปไตยในเขตยึดครองของรัสเซีย สหรัฐอเมริกา และอังกฤษขณะนั้นมุ่งยุติสงครามเป็นประการสำคัญ รัสเซียเปิดสงครามเย็นในปี 1945 พื้นที่หลังสิ้นการประชุมขัดแย้งด้วยการเคลื่อนกองกำลังทหารรัสเซียเข้ายึดกลุ่มประเทศยุโรปตะวันออกในคาบสมุทรบอลข่าน ได้แก่ แอลบาเนีย บัลแกเรีย โรมาเนียและ ยูโกสลาเวีย รวมถึงโปแลนด์ ฮังการี และเยอรมนีตะวันออกตามข้อตกลงพอตสדם (The Potsdam Conference of 1945) สหรัฐอเมริกาขมขื่นกับพฤติกรรมของรัสเซียที่ทำกับ 7 ประเทศดังกล่าว และตระหนักดีว่ารัสเซียเป็นชาติผู้ก้าวร้าว นำการยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นอันตรายต่อระบอบประชาธิปไตย จำเป็นต้องมีมาตรการสกัดกั้นการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์

ปฏิบัติการสงครามเย็นช่วงปี 1945-1953 ระหว่างกลุ่มตะวันตกและกลุ่มตะวันออก รัสเซียเป็นผู้เปิดสงครามเย็นเริ่มด้วยกลางปี 1945 กองกำลังทหารรัสเซียเข้ายึดกลุ่มประเทศยุโรปตะวันออกในคาบสมุทรบอลข่าน ได้แก่ แอลบาเนีย บัลแกเรีย โรมาเนีย และยูโกสลาเวีย รวมถึงโปแลนด์ ฮังการีและเยอรมนีตะวันออก รัสเซียควบคุมสื่อทั้งสิ่งพิมพ์และการกระจายเสียงภายในรัสเซีย ปฏิบัติการโฆษณาชวนเชื่อประกาศความสามารถคุณความดีของรัสเซียและกล่าวโจมตีสหรัฐอเมริกา รัสเซียลดจำนวนคนอเมริกันที่ต้องการเดินทางเข้าสู่ประเทศกลุ่มตะวันออกด้วยเกรงการลดศรัทธาในลัทธิคอมมิวนิสต์ของชาติสมาชิก รัสเซียปฏิเสธการเข้าตรวจสอบของคณะกรรมการพลังงานปรมาณูองค์การสหประชาชาติ (The UN Atomic Energy Commission) สหรัฐอเมริกาเป็นผู้เสนอแนะให้องค์การสหประชาชาติจัดตั้งคณะกรรมการพลังงานปรมาณูองค์การสหประชาชาติในปี 1949 อันถือเป็นบทบาทแรกของสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็น ผลจากการศึกษาค้นคว้ารัสเซียผลิตระเบิดปรมาณูได้เป็นชาติที่สองในวันที่ 23 กันยายน 1949 (สหรัฐอเมริกาผลิตระเบิดปรมาณูได้เป็นชาติแรกในวันที่ 16 กรกฎาคม 1945) ในปี 1946 รัสเซีย มุ่งขยายลัทธิคอมมิวนิสต์ในดินแดนตะวันออกกลางเริ่มด้วยปฏิเสธการเคลื่อนกองกำลังทหารรัสเซียออกจากดินแดนตอนเหนือของอิหร่านเพราะต้องการครอบครองธุรกิจน้ำมันรวมทั้งให้การสนับสนุนคนอิหร่านในพื้นที่ดังกล่าว ก่อการกบฏ แยกตัวจากรัฐบาลอิหร่านเตหะราน เพื่อรัสเซียจะได้นำพื้นที่ดังกล่าวซึ่งอุดมด้วย

น้ำมันมาเป็นส่วนหนึ่งของโลกคอมมิวนิสต์ในอนาคต สหรัฐอเมริกาประท้วงให้โลกรู้ กองกำลัง
รัสเซียต้องถอยกลับรัสเซีย

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการแรกในปี 1947 คือ สหรัฐอเมริกาเชื่อใน
หลักการยับยั้งสกัดกั้นของจอร์จ เอฟ. เคนแนน (The Containment Doctrine-George F. Kennan)²⁸
เคนแนนเป็นนักการทูตหนุ่มอเมริกันเชื้อสายชาวยิวเรื่องรัสเซีย จากพฤติกรรมก้าวร้าวในรูปสงคราม
เย็นของรัสเซียที่ปฏิบัติมาช่วงปี 1945-1946 เป็นผลให้ในเดือนกรกฎาคม 1947 เคนแนนได้เขียน
บทความชื่อหลักการยับยั้ง (The Containment Doctrine) ใช้นามปากกาว่านายเอ็กซ์ (Mr.X) พิมพ์
ลงในนิตยสารชื่อฟอเรน แอฟแฟร์ **Foreign Affairs**) กล่าวว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ของรัสเซียจะแพร่
ขยายไปในทุกพื้นที่ที่รัสเซียจะสามารถทำได้ การหยุดยั้งปฏิบัติการของรัสเซีย ต้องใช้นโยบาย
ยับยั้งสกัดกั้น (Containment Policy) ทำอย่างรอบคอบระมัดระวัง แน่วแน่มั่นคงและตื่นตัวปรับ
เปลี่ยนรับสถานการณ์เสมอ ควรเลี่ยงการเผชิญหน้าหรือการปะทะเสียเลือดเนื้อกับรัสเซีย ควรมี
มาตรการขีตวงล้อมรัสเซียและชาติบริวารออกจากความสัมพันธ์กับโลกตะวันตก และสหรัฐอเมริกา
ควรให้ความช่วยเหลือชาติด้อยพัฒนาและชาติเล็ก ๆ อย่างเต็มที่เพื่อให้ชาติเหล่านี้รอดพ้นจากการ
ก้าวร้าวคุกคามของรัสเซียอันจะทำให้ชาติเหล่านี้ปฏิเสธลัทธิคอมมิวนิสต์และคงระบอบประชาธิปไตย
ต่อไป

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สองในปี 1947 คือ ประธานาธิบดีทรูแมน
ประกาศหลักการทรูแมนปี 1947 (The Truman Doctrine 1947)²⁹ กรีกและตุรกีเป็นสาเหตุนำสู่การ
ประกาศหลักการทรูแมนปี 1947 โดยในปี 1945 กรีก (Greece) เป็นประเทศเดียวในกลุ่มประเทศ
ยุโรปตะวันออกในคาบสมุทรบอลข่านที่รอดพ้นการยึดครองของกองกำลังรัสเซีย เพราะอังกฤษให้
การสนับสนุนด้านการทหารและเศรษฐกิจแก่กรีกเพื่อต้านรัสเซีย ตุรกีเป็นประเทศในดินแดนเอเชีย
ไมเนอร์มีสิทธิถือครองเหนือช่องแคบดาร์ดาเนลล์ (เป็นช่องแคบเชื่อมทะเลมาร์มารากับทะเลอีเจียน
ออกสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (Dardanelles, Marmara Sea-Aegean Sea)) รัสเซียต้องการยึดครอง
ตุรกีเพื่อเพิ่มชาติสมาชิกโลกตะวันออกและมีสิทธิถือครองเหนือช่องแคบดาร์ดาเนลล์อันจะเป็น
ทางให้รัสเซียขยายลัทธิคอมมิวนิสต์สู่ดินแดนตะวันออกกลาง (แหล่งน้ำมันโลก) ยึดครองแอฟริกา
และคลองสุเอซ (Suez Canal) ซึ่งเป็นเส้นทางน้ำลัดเชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดงออกสู่
มหาสมุทรอินเดีย อังกฤษให้การสนับสนุนด้านการทหารและเศรษฐกิจแก่ตุรกีเพื่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์
รัสเซียและรักษาผลประโยชน์อังกฤษด้านเศรษฐกิจการค้าและการคมนาคมเหนือพื้นที่ดังกล่าว ใน
เดือนกุมภาพันธ์ 1947 อังกฤษบอกอย่างเป็นทางการแก่สหรัฐอเมริกาว่าหลังวันที่ 31 มีนาคม 1947

อังกฤษไม่อาจให้การสนับสนุนด้านการทหารและเศรษฐกิจแก่กรีซและตุรกีเพื่อต้านการแผ่ขยายลัทธิคอมมิวนิสต์รัสเซียได้อีกต่อไป ประธานาธิบดีทรูแมนเห็นความจำเป็นต้องรับสืบทอดงานต่อจากอังกฤษด้วยเกรงว่ากรีซและตุรกีอาจต้องตกเป็นชาติบริวารรัสเซีย และลัทธิคอมมิวนิสต์อาจแผ่ขยายสู่ดินแดนตะวันออกกลางกระทบต่อธุรกิจน้ำมันอเมริกัน ในทางปฏิบัติประธานาธิบดีทรูแมนประกาศหลักการทรูแมนปี 1947 (The Truman Doctrine 1947) ในวันที่ 12 มีนาคม 1947 กำหนดสหรัฐอเมริกาจะให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจและการทหารแก่กรีซและตุรกี เพื่อต้านการก้าวร้าวคุกคามของกองกำลัง รัสเซียและลัทธิคอมมิวนิสต์และเพื่อคงไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตยสืบทอดไปในกรีซและตุรกี หลักการทรูแมนปี 1947 เป็นการประกาศชัดเจนในนโยบายยับยั้งสกัดกั้นของสหรัฐอเมริกาต่อการก้าวร้าวคุกคามของลัทธิคอมมิวนิสต์รัสเซีย รัฐสภาตอบรับหลักการทรูแมนปี 1947 ทันทีด้วยการอนุมัติงบประมาณ \$400 ล้านดอลลาร์กรีซและตุรกี สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่รัสเซีย รัสเซียตอบโต้โดยกล่าวโจมตีสหรัฐอเมริกาในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติในวันที่ 18 กันยายน 1947 เรียกสหรัฐอเมริกากว่าผู้ค้าสงครามหรือผู้กระหายสงคราม (warmonger)

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สามในปี 1947 คือ สหรัฐอเมริกาบุกเศรษฐกิจ—ยุโรปด้วยแผนมาร์แชลปี 1947 (The Marshall Plan 1947)³⁰ สงครามโลกครั้งที่ 2 สร้างความเสียหายต่อทรัพย์สิน เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฝรั่งเศส อิตาลี และเยอรมนี ผู้คนอดอยาก เศรษฐกิจพังพินาศ จากสภาพความขาดแคลนและเศรษฐกิจล้มเหลว สหรัฐอเมริกาเกรงว่ากลุ่มประเทศยุโรปเหล่านี้อาจยอมรับความช่วยเหลือของรัสเซีย และยุโรปตะวันตกอาจต้องตกเป็นชาติบริวารรัสเซียในอนาคต ด้วยการคาดคิดดังกล่าวเป็นผลให้จอร์จ ซี. มาร์แชล (George C. Marshall) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศประกาศแผนมาร์แชลปี 1947 (The Marshall Plan 1947) ในวันที่ 5 มิถุนายน 1947 ในการกล่าวปราศรัยที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เชิญชวนกลุ่มประเทศยุโรปร่วมมือกันกำหนดแผนกอบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรป โดยสหรัฐอเมริกาคจะให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน ด้วยแผนมาร์แชลปี 1947 อังกฤษและฝรั่งเศสนำการเชิญชวน 22 ชาติยุโรปร่วมประชุมที่กรุงปารีสเพื่อร่างแผนกอบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรปในวันที่ 12 กรกฎาคม 1947 มี 16 ชาติเข้าร่วมประชุมกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการความร่วมมือเศรษฐกิจยุโรป (The Committee of European Economic Cooperation) ทำหน้าที่ศึกษาปัญหาและแสวงหาแนวทางแก้ไขกอบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรป ในเดือนกันยายน 1947 คณะกรรมการความร่วมมือเศรษฐกิจยุโรปเสนอขอความช่วยเหลือด้านการเงินจากสหรัฐอเมริกาเพื่อกอบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรปช่วงสี่ปีแรก (1948-1952) ในวงเงิน \$19-22 พันล้าน ในเดือนเมษายน 1948 รัฐสภามีมติเห็นชอบอนุมัติ

เงินเพื่อออบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรปช่วงสี่ปีแรกในวงเงิน \$12.5 พันล้านและเรียกแผนมาร์แชลปี 1947 อย่างเป็นทางการใหม่ว่าแผนออบกู้ยุโรปปี 1948 (The European Recovery Program 1948) นอกจากนี้รัฐสภายังได้อนุมัติเงินอีก \$2 พันล้านบรรเทาทุกข์ยุโรปโดยผ่านทางองค์การสหประชาชาติในคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม (The Economic and Social Council) หน่วยบรรเทาทุกข์ และฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพปกติ (The United Nations Relief and Rehabilitation Administration-UNRRA) กองทุนฟื้นฟูการเงินระหว่างประเทศ (The International Monetary Fund - IMF) และธนาคารโลก (The World Bank) รัสเซียประกาศไม่ให้ชาติบิรารยุโรปตะวันออกรับความช่วยเหลือเข้าร่วมในแผนออบกู้ยุโรปปี 1948 เป็นผลให้แผนออบกู้ยุโรปปี 1948 ให้ความช่วยเหลือจำกัดเพียงในกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตกเท่านั้น ในปี 1949 รัสเซียกำหนดแผนโมโลตอฟปี 1949 (The Molotov Plan 1949) โดยวียา-เชสลาฟ โมโลตอฟ (Vyacheslav Molotov) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศรัสเซีย กำหนดมุ่งออบกู้เศรษฐกิจโลกคอมมิวนิสต์ ภายใต้การนำของรัสเซีย

ช่วงวิกฤติสูงสุดของสงครามเย็นคือช่วงเหตุการณ์โลกระหว่างปี 1948-1953

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่หนึ่งในปี 1948 คือสหรัฐอเมริกาไม่อาจช่วยเชคโกสโลวาเกียจากการถูกรัสเซียดึงเป็นชาติบิรารชาติที่ 8 ในปี 1948³¹ ก่อนสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี 1945 กองกำลังรัสเซียเข้าช่วยปลดปล่อยกรุงปราก (Prague) จากกองกำลังเยอรมนี หลังจากนั้นพรรคคอมมิวนิสต์มีการจัดตั้งในเชคโกสโลวาเกียนับวันมีอิทธิพลและมีสมาชิกเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ในปี 1947 พรรคคอมมิวนิสต์คุมเสียงข้างมากในรัฐสภาเชคโกสโลวาเกีย ด้วยแผนมาร์แชลปี 1947 มุ่งเสนอให้ความช่วยเหลือออบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรปรวมถึงเชคโกสโลวาเกียด้วย แต่โจเซฟ สตาลินผู้นำรัสเซียมุ่งนำเชคโกสโลวาเกียเข้าเป็นชาติบิรารชาติที่แปดคัดค้านามอบความช่วยเหลือด้วยการส่งมอบข้าวสาลีเพื่อขจัดปัญหาความอดอยากขาดแคลนอาหารแก่เชคโกสโลวาเกียในเดือนมกราคม 1948 และหนุนพรรคคอมมิวนิสต์ก่อการปฏิวัติพร้อมใช้มติรัฐสภาเชคโกสโลวาเกียนำเชคโกสโลวาเกียเข้าร่วมเป็นชาติบิรารโลกตะวันออกชาติที่แปดในเดือนเมษายน 1948

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สองในปี 1948 คือร่วมปฏิบัติการขนส่งเสบียงของใช้ทางเครื่องบินสู่กรุงเบอร์ลินปี 1948-1949 (The Berlin Airlift 1948-1949)³² ด้วยมติการประชุมพอทสดัมปี 1945 กำหนดใช้กองกำลังทหารสี่ชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียเข้าดูแลรักษาความสงบในเยอรมนี โดยแบ่งเยอรมนีออกเป็นสองส่วน ในส่วนเยอรมนีตะวันตกให้กองกำลังสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศสเข้าดูแลรักษาความสงบ ในส่วนเยอรมนี

ตะวันออกให้กองกำลังรัสเซียเข้าดูแลรักษาความสงบ กรุงเบอร์ลิน เมืองหลวงของเยอรมนีอยู่ในเยอรมนีตะวันออกกำหนดแบ่งกรุงเบอร์ลินออกเป็นสองส่วน ในส่วนกรุงเบอร์ลินตะวันตกให้กองกำลังสามชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศสเข้าดูแลรักษาความสงบ ในส่วนกรุงเบอร์ลินตะวันออกให้กองกำลังรัสเซียเข้าดูแลรักษาความสงบ รัสเซียต้องการให้กองกำลังสามชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศส (ประจำการในกรุงเบอร์ลินตะวันตก ซึ่งอยู่ในส่วนเยอรมนีตะวันออกในเขตกองกำลังรัสเซียดูแลรักษาความสงบอยู่) ถอนออกไปจากกรุงเบอร์ลินตะวันตก การทำสงครามเย็นเริ่มต้นปี 1948 โดยรัสเซียสั่งปิดเส้นทางคมนาคมทางบกและทางเรือทุกเส้นทางจากเยอรมนีตะวันตกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตก ผลคือทำให้เจ้าหน้าที่และกองกำลังอเมริกัน อังกฤษ ฝรั่งเศส และประชาชนในกรุงเบอร์ลินตะวันตกต้องขาดแคลนเสบียงของใช้และเชื้อเพลิง สหรัฐอเมริกานำการแก้ไขปัญหาร่วมกับอังกฤษด้วยการนำส่งเสบียงและของใช้จำเป็นโดยทางเครื่องบินจากเยอรมนีตะวันตกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตก (The Berlin Airlift 1948-1949) ปฏิบัติการขนส่งเสบียงของใช้ทางเครื่องบินสู่กรุงเบอร์ลินมีขึ้นระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน 1948-30 พฤษภาคม 1949³³ รวมน้ำหนักมีน้ำหนัก 2,343,315 ตัน และถ่านหิน 277,264 ตัน เพียวบิน เพราะไม่อาจบีบบังคับให้กองกำลังสามชาติถอนออกจากกรุงเบอร์ลินตะวันตกด้วยภาวะการขาดแคลนเสบียงของใช้ เนื่องจากสหรัฐอเมริกาและอังกฤษเลือกใช้ปฏิบัติการขนส่งเสบียงของใช้โดยทางเครื่องบิน เป็นผลให้รัสเซียจำต้องเปิดเส้นทางคมนาคมทางบกและทางเรือทุกเส้นทางจากเยอรมนีตะวันตกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตกดั้งเดิมในเดือนพฤษภาคม 1949

ท่าที่สหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สามในปี 1948 คือสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศละติน อเมริการวมตัวก่อตั้งองค์การรัฐอเมริกันปี 1948 (The Organization of American States - OAS)³⁴ เพื่อร่วมกันปกป้องและรักษาความสงบในภาคพื้นทวีปอเมริกา พัฒนาการก่อตั้งองค์การรัฐอเมริกันสืบเนื่องมาจากในปี 1889 และ 1890 มีการประชุมร่วมกันระหว่างสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศละตินอเมริกาที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เพื่อแสวงหาความร่วมมือกันด้านการค้าเป็นผลให้ในปี 1910 นำสู่การรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับด้านการค้าภายใต้ชื่อสหภาพแพนอเมริกัน (The Pan American Union) ในปี 1945 สันสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดสงครามเย็นจากการคุกคามแผ่ขยายลัทธิคอมมิวนิสต์รัสเซียในยุโรปเป็นผลให้ช่วงปี 1945-1948 รัสเซียสามารถแสวงหาชาติสมาชิกโลกตะวันออกได้ถึง 8 ชาติ สหรัฐอเมริกาเกรงการแผ่ขยายลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาในทวีปอเมริกา เป็นผลให้เกิดการประชุมร่วมของกลุ่มประเทศสมาชิกสหภาพแพนอเมริกันในเดือนเมษายน 1948 ที่เมืองโบโกตา (Bogota) โคลัมเบีย ประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา และ 20 ชาติละตินอเมริกัน มติการ

ประชุมในวันที่ 30 เมษายน 1948 นำสู่การยกเลิกสหภาพแพนอเมริกันก่อตั้งองค์การรัฐอเมริกัน (The Organization of American States -OAS) กฎบัตรขององค์การรัฐอเมริกันคือ ร่วมกันปกป้องและรักษาความสงบในภาคพื้นทวีปอเมริกา ร่วมกันแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมในภาคพื้นทวีปอเมริกา เคารพในกฎหมายระหว่างประเทศและสิทธิมนุษยชน สมาชิกชาติใดถูกก้าวร้าวถือว่าการก้าวร้าวนี้เกิดแก่สมาชิกทุกชาติด้วย และชาติสมาชิกจะไม่ก้าวร้าวรุกรานกัน องค์การรัฐอเมริกามีผลปฏิบัติอย่างเป็นทางการในเดือนธันวาคม 1951 เมื่อชาติสมาชิกสองในสามให้การรับรองในกฎบัตรองค์การรัฐอเมริกัน องค์การรัฐอเมริกันคงปฏิบัติภารกิจในปัจจุบันนี้

ท่าทีสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สี่ในปี 1948 คือสหรัฐอเมริกาสนับสนุนการแบ่งแยกเกาหลีเป็นการถาวรในปี 1948 สืบเนื่องจากในปี 1905 ญี่ปุ่นรบชนะรัสเซียได้เข้ายึดครองเกาหลีตามข้อตกลงสนธิสัญญาพอร์ตสมัธปี 1905 (The Treaty of Portsmouth 1905) ในสงครามโลกครั้งที่ 2 สัมพันธมิตรชนะฝ่ายอักษะ มติการประชุมพอตสดัมปี 1945 (The Potsdam Conference 1945) ในเรื่องดินแดนเกาหลีกำหนดให้แบ่งดินแดนเกาหลีเป็นการชั่วคราวด้วยเส้นขนาน 38° เหนือ ให้รัสเซียเข้าปลดอาวุธและกองกำลังญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเกาหลีเหนือเส้น 38° เหนือเรียกว่า เกาหลีเหนือ (North Korea) ให้สหรัฐอเมริกาเข้าปลดอาวุธและกองกำลังญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเกาหลีใต้เส้น 38° เหนือเรียกว่าเกาหลีใต้ (South Korea) ในปี 1947 มติที่ประชุมสมัชชาขององค์การสหประชาชาติกำหนดเห็นควรจัดการเลือกตั้งในดินแดนเกาหลีเพื่อจัดตั้งรัฐบาลและเตรียมการเป็นประเทศสมบูรณ์ในอนาคต รัสเซียในดินแดนเกาหลีเหนือช่วงปี 1945-1947 ได้ปลูกฝังลัทธิคอมมิวนิสต์ แก่คนเกาหลีเหนือได้ปฏิเสธจัดการเลือกตั้งในเกาหลีเหนือ สหรัฐอเมริกาในดินแดนเกาหลีใต้ช่วงปี 1945-1947 ได้ปลูกฝังระบอบประชาธิปไตย แก่คนเกาหลีใต้ได้สนับสนุนให้มีการเลือกตั้งในวันที่ 10 พฤษภาคม 1948 นำสู่การก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (The Republic of Korea) มีกรุงโซล (Seoul) เป็นเมืองหลวงในวันที่ 15 สิงหาคม 1948 รัสเซียในวันที่ 9 กันยายน 1948 สนับสนุนรัฐบาลคอมมิวนิสต์ก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (The Democratic People's Republic of Korea) มีกรุงเปียงยาง (Pyongyang) เป็นเมืองหลวง รัฐบาลคอมมิวนิสต์ที่เปียงยางอ้างเป็นรัฐบาลที่ถูกต้องของเกาหลี ทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ต่างคิดเหมือนกันว่ามีชาติมหาอำนาจหนุนหลังคือรัสเซียหนุนหลังเกาหลีเหนือ สหรัฐอเมริกาหนุนหลังเกาหลีใต้ ดังนั้นต่างทำพ่ายกันด้วยกองกำลังบริเวณพรมแดน 38° เหนือและใช้สื่อทั้งสิ่งพิมพ์และการกระจายเสียงโฆษณาชวนเชื่อโจมตีกันโดยตลอด

อันเป็นการช่วยนำสู่สงครามเกาหลีในปี 1950 ภายหลังกองกำลังอเมริกันกองสุดท้ายถอนออกจากเกาหลีได้ในปี 1949

ทำที่สหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่หนึ่งในปี 1949 คือสหรัฐอเมริกาประกาศแผนสี่จุดปี 1949 (The Point Four Program 1949)³⁵ ช่วยเหลือประเทศด้อยพัฒนา ในวันที่ 20 มกราคม 1949 เป็นวันทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่สองของประธานาธิบดีทรูแมน (1945-1949, 1949-1953) ประธานาธิบดีทรูแมนกล่าวเน้นงานที่ต้องทำคือสหรัฐอเมริกาจะให้ความร่วมมือระหว่างประเทศโดยผ่านทางองค์การสหประชาชาติ แผนมาร์แชลหรือแผนกอบกู้ยุโรป รวมถึงการรักษาข้อตกลงในเรื่องความมั่นคงและการรักษาความสงบในภูมิภาคต่าง ๆ และเพิ่มแผนสี่จุด (The Point Four Program or The Technical Assistance Program 1949) กำหนดให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน วิชาการและเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแก่ประเทศด้อยพัฒนาให้สามารถช่วยเหลือตนเองขึ้นหยัดคงความเป็นชาติอยู่ได้และปฏิเสธลัทธิคอมมิวนิสต์ ประธานาธิบดีทรูแมนยอมรับว่าการต้องเสียเงินจำนวนมากเพื่อช่วยเหลือผู้ยากไร้ให้รอดพ้นจากการต้องเป็นคอมมิวนิสต์ดีกว่าการต้องเสียเงินจำนวนมากเพื่อจ่ายเป็นอาวุธทำร้ายล้างผู้ยากไร้เมื่อเขาต้องเป็นคอมมิวนิสต์แล้ว แผนสี่จุดปี 1949 มีผลปฏิบัติอย่างเป็นทางการในปี 1950 ในกลุ่มประเทศละตินอเมริกา แอฟริกา ตะวันออกกลางและเอเชียตะวันออก

ทำที่สหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สองในปี 1949 คือ สหรัฐอเมริกานำการจัดตั้งองค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือปี 1949 (The North Atlantic Treaty Organization 1949-NATO)³⁶ เพื่อยับยั้งสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในดินแดนยุโรปตะวันตกและภาคพื้นทวีปอเมริกาเหนือ โดยกลุ่มชาติพันธมิตรภาคพื้นทวีปอเมริกาเหนือและภาคพื้นยุโรปตะวันตก (The North American-Western European Alliance) 12 ชาติ ประกอบด้วยสองชาติในอเมริกาเหนือ คือสหรัฐอเมริกาและแคนาดา หนึ่งชาติในแอตแลนติกเหนือคือ ไอซ์แลนด์ (Iceland) และเก้าชาติใน ยุโรปตะวันตกคือ อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ ลักเซมเบิร์ก นอร์เวย์ เดนมาร์ก และโปรตุเกส ในการประชุมที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ในวันที่ 4 เมษายน 1949 ร่วมลงนามในสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ ปี 1949 (The North Atlantic Treaty 1949) กำหนดร่วมมือกันด้านการทหารเพื่อต่อต้านการก้าวร้าวของกองกำลังชาติผู้ก้าวร้าว (รัสเซีย) ในยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือ ชาติสมาชิกใดถูกก้าวร้าวถือว่าการก้าวร้าวนี้เกิดแก่สมาชิกทุกชาติด้วยและกองกำลังร่วมอยู่ภายใต้ชื่อองค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือหรือนาโต้ (The North Atlantic Treaty Organization-NATO) วุฒิสภาให้การยอมรับในสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือในเดือนกรกฎาคม 1949

กรีกและตุรกีเข้าเป็นสมาชิกนาโต้ลำดับที่สิบสามและสิบสี่ในเดือนตุลาคม 1952 เยอรมนีตะวันตกเข้าเป็นสมาชิกนาโต้ลำดับที่สิบห้าในเดือนตุลาคม 1954 จากการที่โลกตะวันตกก่อตั้งนาโต้ในเดือนเมษายน 1949 โลกตะวันออกนำโดยรัสเซียได้ทำข้อตกลงวอร์ซอปี 1955 (The Warsaw Pact 1955) กำหนดร่วมมือกันด้านการทหารในกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์แปดชาติอันประกอบด้วยรัสเซีย แอลเบเนีย บัลแกเรีย เชคโกสโลวาเกีย เยอรมนีตะวันออก ฮังการี โปแลนด์ และรומาเนียในเดือนพฤษภาคม 1955 ข้อตกลงวอร์ซอปี 1955 ล้มเลิกในปี 1991 เมื่อการปกครองในรัสเซียล้มเหลวและรัสเซียแตกแยก ส่วนนาโต้คงปฏิบัติการจวบจนปัจจุบัน

ท่าที่สหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สามในปี 1949 คือ สหรัฐอเมริกาเพิ่มงบประมาณในการทหารและพัฒนาผลิตอาวุธร้ายแรงปี 1949 สืบเนื่องมาจากรัสเซียผลิตระเบิดปรมาณู (Atomic Bomb) ได้เป็นชาติที่สองในวันที่ 23 กันยายน 1949 (สหรัฐอเมริกาผลิตระเบิดปรมาณูได้เป็นชาติแรกในวันที่ 16 กรกฎาคม 1945) ทั้งสหรัฐอเมริกาและรัสเซียรู้ถึงความรุนแรงของปรมาณูและเห็นถึงความจำเป็นต้องลดการผลิต แต่ไม่ได้ดำเนินการอย่างใด ขณะเดียวกันนี้สหรัฐอเมริกาได้เพิ่มงบประมาณด้านการทหารและพัฒนาอาวุธร้ายแรงให้มีประสิทธิภาพเหนือกว่าปรมาณู ประธานาธิบดีทรูแมนในวันที่ 31 มกราคม 1950 ประกาศอย่างเป็นทางการกำหนดแผนผลิตระเบิดไฮโดรเจน (hydrogen bomb)³⁷ สหรัฐอเมริกาผลิตระเบิดไฮโดรเจนได้ในวันที่ 6 เมษายน 1952 และทดลองประสิทธิภาพระเบิดไฮโดรเจนที่เหนือกว่าระเบิดปรมาณูที่เกาะอีนิวีโทคอะโทล (Eniwetok Atoll) ในวันที่ 1 พฤศจิกายน 1952 รัสเซียผลิตระเบิดไฮโดรเจนได้ในวันที่ 8 สิงหาคม 1953³⁸

ท่าที่สหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สี่ในปี 1949 คือสหรัฐอเมริกาสันับสนุนแบ่งแยกเยอรมนีเป็นการถาวรในปี 1949³⁹ สืบเนื่องจากผลการประชุมพอทสดัมปี 1945 กำหนดให้กองกำลังทหารสี่ชาติคือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศสและรัสเซียเข้าดูแลรักษาความสงบในเยอรมนี โดยแบ่งเยอรมนีออกเป็นสองส่วน ในส่วนเยอรมนีตะวันตกให้กองกำลังสามชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศสเข้าดูแลรักษาความสงบ ในส่วนเยอรมนีตะวันออกให้กองกำลังรัสเซียเข้าดูแลรักษาความสงบ กรุงเบอร์ลินเมืองหลวงเยอรมนีอยู่ในเยอรมนีตะวันออกกำหนดแบ่งกรุงเบอร์ลินออกเป็นสองส่วน ในส่วนกรุงเบอร์ลินตะวันตกให้กองกำลังสามชาติคือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศสเข้าดูแลรักษาความสงบ ในส่วนกรุงเบอร์ลินตะวันออกให้กองกำลังรัสเซียเข้าดูแลรักษาความสงบ ในปี 1948 มติที่ประชุมสมัชชาองค์การสหประชาชาติกำหนดควรจัดการเลือกตั้งในเยอรมนีเพื่อจัดตั้งรัฐบาลและเตรียมการเป็นประเทศสมบูรณ์ในอนาคต รัสเซียในเยอรมนีตะวัน

ออกช่วงปี 1945-1948 ได้ปลุกฝังลัทธิคอมมิวนิสต์แก่คนเยอรมนีตะวันออก ปฏิเสธจัดการเลือกตั้งในเยอรมนีตะวันออก สหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศสช่วงปี 1945-1948 ได้ปลุกฝังระบอบประชาธิปไตยแก่คนเยอรมนีตะวันตกได้สนับสนุนให้มีการเลือกตั้ง นำสู่การก่อตั้งประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (The Federal Republic of Germany or West Germany) มีกรุงบอนน์ (Bonn) เป็นเมืองหลวงในวันที่ 8 พฤษภาคม 1949 รัสเซียในวันที่ 7 ตุลาคม 1949 สนับสนุนรัฐบาลคอมมิวนิสต์ก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมนี (The Democratic Republic of Germany or East Germany) มีกรุงเบอร์ลินตะวันออก (East Berlin) เป็นเมืองหลวง อย่างไรก็ตามในวันที่ 3 ตุลาคม 1990 เยอรมนีรวมชาติเป็นหนึ่งเดียวได้สำเร็จ

ท่าทีสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่ห้าในปี 1949 คือ สหรัฐอเมริกาล้มเหลวในการสนับสนุนจีนชาติยึดครองแผ่นดินใหญ่จีน (1945-1949) นำสู่การแบ่งแยกจีนเป็นการถาวรในปี 1949 ดังได้ทราบมาแล้วว่ารัฐบาลจีนภายใต้แมนจูในราชวงศ์ชิง⁴⁰ ในปี 1900 ยอมรับนโยบายเปิดประตู (The Open Door Policy 1900) ของสหรัฐอเมริกากำหนดว่าด้วยการมีสิทธิเท่าเทียมกันด้านการค้าของทุกชาติในการทำการค้าขายกับจีน สมาคมนักมวย (The Boxers) เป็นการรวมตัวของกลุ่มชาวจีนที่ต่อต้านชาวตะวันตกและอิทธิพลของศาสนาคริสต์ในดินแดนจีน กบฏนักมวยปี 1900 (The Boxer Rebellion of 1900) มีผลให้ชาวตะวันตกและคริสเตียนชาวจีน (ผู้นับถือศาสนาคริสต์) ถูกฆ่าจำนวนมาก รัฐบาลจีนและอีกแปดชาติรวมกำลังกันปราบปรามกบฏนักมวยปี 1900 ได้สำเร็จพร้อมกันนี้รัฐบาลแมนจูกำหนดแผนปฏิรูปด้านการเมืองและเศรษฐกิจในจีนโดยกำหนดรูปแบบการศึกษาที่ทันสมัยและส่งนักเรียนศึกษาต่อต่างประเทศ จัดรูปแบบกองกำลังและอาวุธแบบชาติตะวันตก ปรับปรุงองค์กรรัฐบาลกลาง และสัญญาจะมีการร่างรัฐธรรมนูญปกครองประเทศเป็นต้น แผนปฏิรูปปี 1900 ของรัฐบาลแมนจูล่าช้าไป เพราะเมื่อสิ้นสงครามปี 1895 ญี่ปุ่นชนะจีน (ญี่ปุ่นได้ยึดครองเกาหลีและเกาะไต้หวัน) ชาวจีนเกิดความรู้สึกในลัทธิชาตินิยม (nationalism) และมีการเคลื่อนไหวปฏิวัติเพื่อการโค่นล้มราชวงศ์ชิงและจัดตั้งสาธารณรัฐ ในปี 1905 หลายองค์กรปฏิวัติชาวจีนที่ยึดมั่นในลัทธิชาตินิยมได้รวมตัวก่อตั้งสหสันนิบาต (The United League) นำโดย ดร.ซุนยัตเซน (Sun Yat-Sen-The Father of the Chinese Revolution) กองกำลังปฏิวัติสหสันนิบาตปฏิบัติการต่อต้านรัฐบาลแมนจูช่วงปี 1905-1911 ในวันที่ 10 ตุลาคม 1911 กองกำลังปฏิวัติสหสันนิบาตมีชัยชนะเหนือกองกำลังรัฐบาลแมนจูในการปะทะบริเวณพื้นที่ตอนกลางและตอนใต้ของจีนและประกาศแยกพื้นที่ดังกล่าวจากอำนาจรัฐบาลแมนจู จากผลการประชุมในเดือนธันวาคม 1911 ที่นานกิง (Nanjing) นำสู่การจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐจีน (The Republic of China) มีดร.ซุนยัตเซน

เป็นประธานาธิบดีเป็นการชั่วคราว รัฐบาลแมนจูกำหนดให้ยวนซีไช (Yuan Shikai) นำกองกำลังจีนเข้าปราบปรามกองกำลังปฏิวัติ แต่ยวนซีไชเจรจาลับกับ ดร.ซุนยัตเซนไม่มีการปราบปรามและร่วมกันจัดตั้งสาธารณรัฐจีนเหนือดินแดนจีน อันมีผลให้ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1912 จักรพรรดิปูยี (Pu Yi) รัชกาลที่ 10 ของราชวงศ์ชิง ยวน ซีไชขึ้นเป็นประธานาธิบดีได้สร้างและขยายอำนาจไม่ฟังและเพิกเฉยต่อข้อเสนอเพื่อการพัฒนาสาธารณรัฐจีนของคณะปฏิวัติแห่งกองกำลังปฏิวัติสหสันนิบาต เป็นผลให้ในปี 1913 คณะปฏิวัติแห่งกองกำลังปฏิวัติสหสันนิบาตก่อตั้งพรรคชาตินิยมหรือก๊กมินตั๋ง (The Nationalist Party-Kuomintang) มุ่งปฏิวัติด้านทานยวนซีไช การปฏิวัติล้มเหลว บรรดาผู้นำก๊กมินตั๋งหนีการกวาดล้างไปอยู่ที่ญี่ปุ่น ยวนซีไชจากการเป็นประธานาธิบดีก้าวสู่การเป็นจอมเผด็จการและเตรียมยกตนเองเป็นจักรพรรดิจีนในอนาคต แต่ได้รับการต่อต้านจากพรรคพวกต้องล้มเลิกแผนเป็นจักรพรรดิจีน ยวนซีไชเสียชีวิตในปี 1916 รัฐบาลกลางจีนที่ปักกิ่งระส่ำระสาย อำนาจการปกครองในดินแดนตอนเหนือของจีนตกอยู่ในมือของบรรดานายทหารท้องถิ่น (War Lords) ในปี 1917 ดร.ซุนยัตเซนจัดตั้งรัฐบาลที่กวางซู (Guangzhou) ต่อต้านรัฐบาลปักกิ่ง การปะทะกัน (สงครามกลางเมือง) เริ่มขึ้นในปี 1917 และขยายวงกว้างออกไปปี 1922 ในเวลาเดียวกันนี้ได้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมและสังคมจีน กล่าวคือ นิตยสารเยาวชนใหม่ (New Youth) กล่าวโจมตีลัทธิขงจื้อและเสนอแนวทฤษฎีทางปรัชญาและสังคมรูปแบบใหม่ที่คู่ควรใช้เพื่อการพัฒนาจีนรวมถึงในวันที่ 4 พฤษภาคม 1919 กลุ่มนักศึกษาที่ปักกิ่งร่วมกันเดินขบวนต่อต้านสนธิสัญญาแวร์ซายส์ ปี 1919 ในประเด็นข้อกำหนดยินยอมให้ญี่ปุ่นเข้ามามีอำนาจแทนที่เยอรมนีในเขตยึดครองของเยอรมนีในดินแดนจีน การเดินขบวนประท้วงในปี 1919 มีส่วนอย่างมากในอันกระตุ้นนำสู่การปฏิวัติทางการเมืองการปกครองในจีน ในปี 1919 นี้เอง ดร.ซุนยัตเซนฟื้นฟูการจัดตั้งพรรคชาตินิยม (The Nationalist Party เคยก่อตั้งครั้งปี 1913) สมาชิกใหม่ของพรรคที่เพิ่มขึ้นคือนักศึกษา

ในปี 1919 มีการรวมตัวครั้งแรกของกลุ่มนักศึกษาที่ชื่นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์คือจีนคอมมิวนิสต์ (Chinese Communists) ที่ปักกิ่งและเซี่ยงไฮ้ (Shanghai) ในปี 1923 รัสเซียส่งคณะที่ปรึกษาชุดแรกมาจีนให้การช่วยเหลือแนะนำแก่สมาชิกพรรคชาตินิยมคือจีนชาติ (The Chinese Nationalists) และชักชวนชาวจีนที่ชื่นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์เข้าสมาชิกพรรคชาตินิยมรวมถึงช่วยวางแผนก่อการปฏิวัติเป็นผลให้พรรคชาตินิยมพัฒนาจัดตั้งกองกำลังเพื่อการเข้าโจมตีโค่นอำนาจรัฐบาลสาธารณรัฐจีนที่ปักกิ่ง ในปี 1925 ดร.ซุนยัตเซนเสียชีวิต พรรคชาตินิยมอยู่ภายใต้การนำของเจียง ไคเชก (Chiang Kai Shek)

ในปี 1926 กองกำลังจีนชาติเริ่มบุกเข้าโจมตีกองกำลังรัฐบาลสาธารณรัฐจีนได้รับชัยชนะเป็นส่วนใหญ่ ในปี 1927 กองกำลังจีนชาติเริ่มต่อต้านกลุ่มจีนคอมมิวนิสต์ และทำลายเศรษฐกิจการค้าของจีนคอมมิวนิสต์ที่เซี่ยงไฮ้ บรรดาผู้นำจีนคอมมิวนิสต์หนีการกวาดล้างเข้าตั้งมั่นตามแนวเทือกเขามณฑลซันซี (Jianxi) ในพื้นที่ตอนใต้ของจีน ในปี 1928 กองกำลังจีนชาติยึดกรุงปักกิ่งได้และนำเงินมาไว้ภายใต้รัฐบาลจีนชาติ (โดยพรรคชาตินิยม) มีอำนาจเต็มปกครองดินแดนจีน รัฐบาลจีนชาติได้รับการต่อต้านจากจีนคอมมิวนิสต์และต่อต้านการก้าวร้าวรุกรานของญี่ปุ่นในเวลาเดียวกันนี้ เริ่มด้วยในปี 1931 จีนคอมมิวนิสต์จัดตั้งฐานกองกำลังลี้ภัยในในพื้นที่ตอนกลางและตอนใต้ของจีนเพื่อตอบโต้รัฐบาลจีนชาติ ปลายปี 1934 กองกำลังรัฐบาลจีนชาตินำโดยเจียงไคเช็คผลักดันกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์ให้ต้องอพยพล่าถอยออกจากฐานในพื้นที่ตอนกลางและตอนใต้ของจีนสู่มณฑลชานซี (Shaanxi) ในพื้นที่ตอนเหนือของจีน รวมระยะทางกวาดล้างอพยพล่าถอยยาวไกลกว่า 9700 กิโลเมตร (Long March 1934) ช่วงการอพยพล่าถอยของกองกำลังทหารจีนคอมมิวนิสต์อยู่ภายใต้การนำของเหมาเซตุง (Mao Zedong) และนำการจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีน (The Chinese Communist Party) และในปี 1931 ขณะกองกำลังจีนชาตินำโดยเจียงไคเช็คกำลังปราบปรามกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เป็นเวลาเดียวกันกับญี่ปุ่นเข้ารุกรานและยึดครองแมนจูเรียของจีน (Manchuria) และญี่ปุ่นเรียกชื่อแมนจูเรียใหม่ว่าแมนจูเกี้ยว (Manchukuo) ขณะเดียวกับกองกำลังญี่ปุ่นขยายเข้าแทรกแซงในดินแดนมองโกเลียตอนใน (Inner Mongolia) และดินแดนในเส้นทางตอนเหนือของจีน รัฐบาลจีนชาติต้องยอมรับการก้าวร้าวของญี่ปุ่นในพื้นที่ดังกล่าว เพราะยังไม่พร้อมเพื่อการต่อสู้ปราบปรามญี่ปุ่นจนกว่าจะระบชนะการปราบปรามจีนคอมมิวนิสต์ได้ นักศึกษาและผู้มีการศึกษาชาวจีนไม่เห็นด้วยกับท่าทีของเจียงไคเช็คที่ยอมต่อญี่ปุ่นในปี 1931 นักศึกษาและผู้มีการศึกษาชาวจีนเหล่านี้ได้รวมตัวประท้วงและจัดตั้งสมาคมต่อต้านญี่ปุ่น ขณะเดียวกันกองกำลังชาวจีนในแมนจูเรีย (The Manchurian Forces) ซึ่งกำลังปฏิบัติการสกัดกั้นการเข้ายึดครองของกำลังจีนคอมมิวนิสต์ในดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือก็ไม่พอใจในท่าทีของเจียงไคเช็คในปี 1931 ที่ยอมต่อญี่ปุ่นด้วย เป็นผลให้ในปี 1936 กองกำลังชาวจีนในแมนจูเรียปฏิบัติการลักพาตัวเจียงไคเช็คและปล่อยภายหลังเจียงไคเช็คยอมให้สัตยาบันยุติสงครามกลางเมือง (จีนคอมมิวนิสต์ปะทะจีนชาติ) และรวมกองกำลังจีนทั้งหมดต่อต้านการก้าวร้าวรุกรานของญี่ปุ่น ผลการปฏิบัติการก้าวร้าวรุกรานของญี่ปุ่นช่วง 1931-1937 คือปลายปี 1938 กองกำลังญี่ปุ่นสามารถยึดครองพื้นที่ส่วนใหญ่ทางตะวันออกของจีนได้ สงครามโลกครั้งที่ 2 เริ่มขึ้นในปี 1939 รัฐบาลจีนภายใต้การนำของพรรคชาตินิยมโดยเจียงไคเชคนำจีนร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 2 ในฝ่ายสัมพันธมิตรในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 ฝ่าย

สัมพันธมิตรให้ความช่วยเหลือด้านอาวุธยุทโธปกรณ์แก่จีนเพื่อดำเนินการในดินแดนจีน แต่จีนต้องสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติและกองกำลังจีนจำนวนมากเพื่อการต่อต้านปราบปรามญี่ปุ่น เป็นผลทำให้จีนต้องเผชิญความยากลำบากขาดแคลนเสบียงและของใช้ ภาวะเงินเฟ้อเศรษฐกิจตกต่ำ ขวัญกำลังใจชาวจีนเสียไป และคนจีนลดให้การสนับสนุนรัฐบาลจีนชาติเพราะรัฐบาลจีนชาติต้องทำสงครามกับญี่ปุ่นนับจากปลายปี 1941 ในเวลาเดียวกันนี้จีนคอมมิวนิสต์ฉวยโอกาสแผ่ขยายกองกำลังทหารและเข้าปกครองเหนือพื้นที่ตอนเหนือของจีนที่ญี่ปุ่นเคยยึดครองและญี่ปุ่นต้องถอนออกไป จีนคอมมิวนิสต์กำหนดให้ชาวจีนในพื้นที่ตอนเหนือจัดหาเสบียงและที่พักแก่กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์และเริ่มปฏิรูปสังคมในพื้นที่ดังกล่าวด้วยการจัดสรรที่ดินแก่ชาวนา เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 จีนคอมมิวนิสต์สามารถยึดครองพื้นที่ตอนเหนือของจีนและปกครองคนจีน 100 ล้านคน ในปี 1946 ประธานาธิบดีทรูแมนส่งนายพลจอร์จ ซี. มาร์แชล (George C. Marshall) มาจีนเพื่อความพยายามจัดการยุติปัญหาการเมืองการปกครองระหว่างจีนชาติกับจีนคอมมิวนิสต์ ผลคือไม่อาจหาข้อยุติได้ นำสู่การทำสงครามแย่งชิงแผ่นดินจีนเต็มรูปแบบระหว่างชาวจีนสองกลุ่มในกลางปี 1946 สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนด้านอาวุธยุทโธปกรณ์แก่จีนชาติ การปฏิบัติการรบของกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์รุดหน้ากล่าวคือ ในเดือนมกราคม 1949 เมื่อยึดเทียนสิน (Tianjin) และปักกิ่งได้ ได้ข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง (Yangtze River) ผลักดันกองกำลังจีนชาติล่าถอยลงสู่พื้นที่ตอนใต้ และเผาเซตงในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 ประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (The People's Republic of China) บนแผ่นดินใหญ่จีนมีกรุงปักกิ่งเป็นเมืองหลวง เป็นผลให้ในเดือนธันวาคม 1949 เจียงไคเชกและพวกจีนชาติต้องถอยออกจากแผ่นดินใหญ่เข้าตั้งมั่นที่เกาะไต้หวันหรือฟอร์โมซา (Taiwan or Formosa) เจียงไคเชกประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐจีน (The Republic of China) มีกรุงไทเปเป็นเมืองหลวง ผลการเกิดสองจีนในปี 1949 ประการแรกคือ สหรัฐอเมริกาให้การรับรองในรัฐบาลเจียงไคเชกและนำประเทศสาธารณรัฐจีนเข้าเป็นสมาชิกหนึ่งในห้าของคณะมนตรีความมั่นคงประเพณีถาวรในองค์การสหประชาชาติ สร้างความไม่พอใจแก่รัสเซียและสาธารณรัฐประชาชนจีน ประการที่สองคือ ศูนย์กลางโลกคอมมิวนิสต์มีสองแห่งใหญ่คือ กรุงมอสโกในรัสเซียและกรุงปักกิ่งในสาธารณรัฐประชาชนจีน ประการที่สามคือการแผ่ขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในยุโรปถูกสกัดกั้นยับยั้งโดยนาโต้ (4 เมษายน 1949) ทำให้สมรภูมิการต่อสู้ระหว่างโลกคอมมิวนิสต์และโลกเสรีย้ายจากยุโรปมายังเอเชียประเดิมด้วยจีนคอมมิวนิสต์ยึดแผ่นดินใหญ่จีนได้ในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 ติดตามด้วยการปะทะเสียเลือดเนื้อ (Hot War) ในสงครามอินโดจีน 1946-1954 และสงครามเกาหลี 1950-1953

ทำที่สหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นปี 1950 คือ สหรัฐอเมริกาสับสนุนเกาหลีใต้ในสงครามเกาหลี 1950-1953 (The Korean War 1950-1953)⁴¹ สงครามเกาหลีเป็นการปะทะเสียเลือดเนื้อ (Hot War) ดินแดนเกาหลีเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญจุดหนึ่งของโลก ในอดีตเกาหลีเป็นของจีนมาก่อน จีนใช้เกาหลีเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์การรุกรานขยายอำนาจของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นได้ยึดครองเกาหลีต่อจากจีนในปี 1905 มุ่งใช้เกาหลีเป็นฐานเพื่อการเข้ามามีอำนาจในเอเชียตะวันออก เป็นแหล่งวัตถุดิบราคาถูก และเป็นตลาดแรงงานถูกรวมถึงเป็นตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปญี่ปุ่น รัสเซียต้องการยึดครองเกาหลีเพื่อใช้เกาหลีเป็นทางออกสู่ทะเลน้ำอุ่นคือทะเลจีนตะวันออกสู่มหาสมุทรแปซิฟิก สหรัฐอเมริกาต้องการใช้เกาหลีเป็นแนวสกัดกั้นยับยั้งการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ ตามมติการประชุมพอทสดัมปี 1945 ในเรื่องดินแดนเกาหลีกำหนดแบ่งดินแดนเกาหลีเป็นการชั่วคราวด้วยเส้นขนาน 38° เหนือให้รัสเซียเข้าปลดอาวุธและกองกำลังญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเกาหลีเหนือเส้น 38° เหนือ เรียกเกาหลีเหนือ ให้สหรัฐอเมริกาเข้าปลดอาวุธและกองกำลังญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเกาหลีใต้เส้น 38° เหนือเรียกเกาหลีใต้ ในวันที่ 10 พฤษภาคม 1948 สหรัฐอเมริกาสับสนุนการก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีกรุงโซลเป็นเมืองหลวง ในวันที่ 9 กันยายน 1948 รัสเซียสนับสนุนการก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีมีกรุงเปียงยางเป็นเมืองหลวง ทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ต่างคิดเหมือนกันว่า มีชาติมหาอำนาจคอยหนุนหลัง คือรัสเซียหนุนหลังเกาหลีเหนือ และสหรัฐอเมริกาหนุนหลังเกาหลีใต้เป็นผลให้ต่างทำร้ายกันด้วยกองกำลังบริเวณพรมแดน 38° เหนือ นำสู่สงครามเกาหลีในปี 1950 เริ่มด้วยกองกำลังเกาหลีเหนือบุกข้ามเส้นขนาน 38° เหนือเข้ามาในเกาหลีใต้ในวันอาทิตย์ที่ 25 มิถุนายน 1950 การรบช่วงเดือนมิถุนายน - สิงหาคม 1950 เกาหลีเหนือเป็นฝ่ายรุก ในวันจันทร์ที่ 26 มิถุนายน 1950 ทริกเว ลี (Trygve Lie) เลขาธิการสหประชาชาติเรียกประชุมคณะมนตรีความมั่นคงเป็นกรณีพิเศษเพื่อขอมติปฏิบัติการเคลื่อนกองกำลังทหารผสมสหประชาชาติช่วยเกาหลีใต้ เพราะรัสเซียเรียกตัวแทนรัสเซียกลับรัสเซียเนื่องจากไม่พอใจสหรัฐอเมริกาที่นำประเทศสาธารณรัฐจีนเข้าเป็นสมาชิกหนึ่งในห้าของคณะมนตรีความมั่นคงประเทดาวาร ทำให้มติไม่เป็นไปตามข้อตกลงกองกำลังทหารผสมไม่สามารถออกปฏิบัติการได้ วันอังคารที่ 27 มิถุนายน 1950 กองกำลังเกาหลีเหนือยึดกรุงโซลได้ (เมื่อเริ่มสงครามกองกำลังเกาหลีเหนือมี 135,000 คนพร้อมฝูงบินรบ ปืนใหญ่ และรถถัง ขณะที่กองกำลังเกาหลีใต้มีเพียง 95,000 คน เครื่องบินรบและปืนใหญ่มีจำนวนน้อยมากไม่มีรถถัง) ประธานาธิบดีทรูแมนสั่งเคลื่อนกองกำลังอเมริกันสามเหล่าทัพภายใต้การบังคับบัญชาของนายพลดักลาส แมคอาเธอร์ (Douglas Mac Arthur) และให้กองเรือรบอเมริกันที่เจ็ด (The

United States Seventh Fleet) เข้าคุ้มกันเกาะได้ทุกวันด้วยเกรงกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เข้าโจมตี ในวันที่ 3 กรกฎาคม 1950 ตัวแทนอังกฤษร้องขอความช่วยเหลือด้านกองกำลังจากชาติสมาชิกองค์การสหประชาชาติผลคือ 16 ชาติสมาชิกองค์การสหประชาชาติให้ความร่วมมือส่งกองกำลังเข้าช่วยเกาหลีใต้ภายใต้ชื่อกองกำลังสหประชาชาติ (UN Forces or UN Troops) ประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย เบลเยียม แคนาดา โคลัมเบีย เอธิโอเปีย ฝรั่งเศส กรีซ ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ ฟิลิปปินส์ แอฟริกาใต้ ตุรกี และไทย อีก 41 ชาติร่วมส่งเพียงยุทธปัจจัย อาหารและของใช้ การรบช่วงเดือนกันยายน - ตุลาคม 1950 กองกำลังสหประชาชาติเป็นฝ่ายรุกเริ่มด้วยในวันที่ 8 กันยายน 1950 ขณะการรบในพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเกาหลีใต้ ในวันที่ 15 กันยายน 1950 ยกพลขึ้นบกบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันตกของกรุงโซล ในวันที่ 26 กันยายน 1950 ยึดกรุงโซลกลับคืนมาได้รุกขึ้นเหนือข้ามเส้น 38° เหนือเข้าเกาหลีเหนือ ในวันที่ 19 ตุลาคม 1950 ยึดกรุงเปียงยางเมืองหลวงเกาหลีเหนือได้ รุกขึ้นเหนือเรื่อยไปถึงลุ่มแม่น้ำยาลู (Yalu River) เป็นเส้นทางน้ำกั้นระหว่างเกาหลีเหนือกับ สาธารณรัฐประชาชนจีน จีนคอมมิวนิสต์มองว่ากองกำลังสหประชาชาติที่ลุ่มแม่น้ำยาลูเป็นการท้าทายจีนคอมมิวนิสต์และต้องการช่วยเกาหลีเหนือซึ่งเป็นประเทศร่วมอุดมการณ์การเมืองเดียวกันกับจีนคอมมิวนิสต์ ทั้งต้องการรักษาพันธมิตรเกาหลีเหนือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่ต่อไป ในทางปฏิบัติในวันที่ 25 ตุลาคม 1950 จีนคอมมิวนิสต์เคลื่อนกองกำลังทหารเข้าช่วยเกาหลีเหนือ รัสเซียหนุนด้านอาวุธยุทธปัจจัย เป็นผลให้กองกำลังสหประชาชาติถูกโจมตีต้องถอยร่นลงได้ การรบช่วงเดือนพฤศจิกายน 1950 - มกราคม 1951 กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เป็นฝ่ายรุก นับจากเดือนพฤศจิกายน 1950 กองกำลังสหประชาชาติถอยกลับสู่เกาหลีใต้ กองกำลังสหประชาชาติพยายามตั้งอยู่ที่เส้น 38° เหนือ และในวันที่ 4 มกราคม 1951 กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์ยึดกรุงโซลได้ การรบช่วงฤดูหนาว 1951- กรกฎาคม 1953 กองกำลังสหประชาชาติเป็นฝ่ายรุก และยุติสงครามเริ่มด้วยในวันที่ 14 มีนาคม 1951 กองกำลังสหประชาชาติยึดกรุงโซลกลับคืนมาได้ ในวันที่ 10 กรกฎาคม 1951 มีการพักรบชั่วคราวครั้งแรกเพื่อการเจรจา การเจรจาไม่เป็นผลการรบดำเนินต่อไป มีการเจรจาดกกลางกันอีกในเวลาต่อมาและยุติสงครามได้ในวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 ในสมัยประธานาธิบดี ไอเซนฮาวร์

ต้นปี 1951 เมื่อกองกำลังสหประชาชาติถอยกลับสู่เกาหลีใต้ครั้งที่เส้นขนาน 38° เหนือ นายพลดักลาส แมคอาเธอร์เกรงจีนคอมมิวนิสต์จะส่งกองกำลังจีนเพิ่มจากแมนจูเรียบุกเข้าโจมตี กองกำลังสหประชาชาติ ด้วยความคิดดังกล่าวในวันที่ 24 มีนาคม 1951 ได้เสนอแนวทางแก้ไขและยุติสงครามแก่ผู้บังคับบัญชาคือประธานาธิบดีทรูแมนคือให้ปฏิบัติการใช้กองเรือรบอเมริกัน

ปิดล้อมชายฝั่งและยิงโจมตีจีน ปฏิบัติการใช้ฝูงบินทิ้งระเบิดในแผ่นดินใหญ่จีนเพื่อหยุดยั้งจีนคอมมิวนิสต์ในการสนับสนุนเกาหลีเหนือและยุติสงครามเกาหลีรวมถึงให้การสนับสนุนเงินชาติยึดแผ่นดินใหญ่จีน ประธานาธิบดีทรูแมนไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของนายพลแมคอาเธอร์ เพราะไม่ต้องการให้สงครามขยายตัวและต้องการให้สงครามอยู่ในดินแดนเกาหลีเท่านั้น จึงสั่งการให้นายพลแมคอาเธอร์คุมกองกำลังอยู่ที่ใต้เส้นขนาน 38° เหนือ ในดินแดนเกาหลีใต้ นายพลแมคอาเธอร์ไม่พอใจกล่าววิจารณ์โจมตีอย่างรุนแรงในนโยบายของประธานาธิบดีทรูแมนครั้งนี้ ประธานาธิบดีทรูแมนในฐานะจอมทัพอเมริกันผู้บังคับบัญชา นายพลแมคอาเธอร์สั่งปลดนายพลแมคอาเธอร์จากการเป็นผู้บังคับบัญชาของกำลังอเมริกันภาคพื้นเอเชียตะวันออกในวันที่ 11 เมษายน 1951 และแต่งตั้งให้นายพลแมททิว บี. ริจเวย์ (Matthew B. Ridgeway) ดำรงตำแหน่งนี้แทน

ทำที่สหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นในปี 1951 คือสหรัฐอเมริการ่วมมือกับออสเตรเลียและนิวซีแลนด์สกัดกั้นการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ในภาคพื้นแปซิฟิกด้วยสนธิสัญญาแอนซัสปี 1951 (The Treaty of ANZUS of 1951)⁴² สืบเนื่องจากจีนคอมมิวนิสต์ยึดแผ่นดินใหญ่จีนได้ในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 กองกำลังเกาหลีเหนือเคลื่อนรุกรานเกาหลีใต้ในวันที่ 25 มิถุนายน 1950 เป็นการเริ่มสงครามเกาหลี และกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เคลื่อนเข้าช่วยเหลือเกาหลีเหนือในวันที่ 25 ตุลาคม 1950 สหรัฐอเมริกาเกรงการแผ่ขยายลัทธิคอมมิวนิสต์จากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สู่ออสเตรเลีย รวมถึงเกรงการก้าวร้าวของญี่ปุ่นในแปซิฟิกในอนาคตเป็นผลให้ในวันที่ 1 กันยายน 1951 ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และสหรัฐอเมริกาเรียกตนเองว่ากลุ่มแอนซัส (The ANZUS Powers) ร่วมลงนามในสนธิสัญญาแอนซัสปี 1951 (The Treaty of ANZUS 1951) กำหนดร่วมมือกันด้านการทหารเพื่อต่อต้านการก้าวร้าวของกองกำลังชาติผู้ก้าวร้าว (คอมมิวนิสต์) ในแปซิฟิก ชาติสมาชิกใดถูกก้าวร้าวถือว่าการก้าวร้าวนี้เกิดแก่สมาชิกทุกชาติด้วย

ประธานาธิบดีทรูแมนรอดพ้นจากการถูกลอบสังหารในปี 1950

ช่วงปี 1948-1952 ทำเนียบขาวอยู่ระหว่างการซ่อมแซมประธานาธิบดีทรูแมนและครอบครัวต้องย้ายมาพำนักที่คฤหาสน์ (Blair House) ตรงข้ามทำเนียบขาว ในเวลาบ่ายของวันที่ 1 พฤศจิกายน 1950 มีผู้ก่อการร้ายชาวเปอร์โตริโกสองคนปฏิบัติการลอบสังหารประธานาธิบดีทรูแมนขณะพักผ่อนที่คฤหาสน์ ปฏิบัติการลอบสังหารประธานาธิบดีล้มเหลว เกรเซลิโอ ทอร์เรซูลา (Greselio Torresola) ถูกเจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวยิงเสียชีวิต ออสการ์ คอลลาโซ (Oscar Collazo) ถูกเจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวยิงบาดเจ็บ ประธานาธิบดีทรูแมนปลอดภัย เจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวบาดเจ็บสองคน และเสียชีวิตหนึ่งคน

พรรครีพับลิกันชนะการเลือกตั้งในปี 1952⁴³

นับจากปี 1950 คนอเมริกันเสื่อมศรัทธาในพรรคเดโมแครตที่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีทรูแมน เพราะหวาดกลัวในลัทธิคอมมิวนิสต์รัสเซียที่แผ่ขยายมั่นคงในยุโรปตะวันออกเกิดชาติบริวารแปดชาติช่วงปี 1945-1948 สหรัฐอเมริกาไม่สามารถสกัดกั้นอำนาจจีนคอมมิวนิสต์ในแผ่นดินใหญ่จีนในปี 1949 จีนคอมมิวนิสต์แสดงแสนยานุภาพกองกำลังเข้าช่วยเกาหลีเหนือเริ่มในเดือนตุลาคม 1950 ในสงครามเกาหลี ประธานาธิบดีทรูแมนมีความขัดแย้งรุนแรงกับนายพลแมคอาเธอร์ในปี 1951 ในเรื่องสงครามเกาหลี ภายในประเทศมีความหวาดระแวงให้ร้ายกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์เพิ่มความแตกแยก เจ้าหน้าที่กระทำการทุจริตใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ ค้าของเถื่อน และค้ายาเสพติด การเลือกตั้งปี 1952 พรรคเดโมแครตส่งแอดไล อี. สตีเฟนสัน (Adlai E. Stevenson) ในตำแหน่งประธานาธิบดี จอห์น เจย์. สปาร์คแมน (John J. Sparkman) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี พรรครีพับลิกันส่งดีไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ (Dwight D. Eisenhower) ในตำแหน่งประธานาธิบดีและริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน (Richard M. Nixon) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ไอเซนฮาวร์สัญญาจะสร้างสันติภาพ ความมั่งคั่งเฟื่องฟูทางเศรษฐกิจและความก้าวหน้าสู่อเมริกา (Peace, Prosperity and Progress) ผลการนับคะแนนในวันที่ 4 พฤศจิกายน 1952 ไอเซนฮาวร์ชนะการเลือกตั้งได้คะแนนมากเป็นอันดับหนึ่ง 442 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง แอดไล อี. สตีเฟนสันได้คะแนนเป็นอันดับสอง 89 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารประเทศโดยดีไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ 1953-1961

ดีไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ (Dwight David Eisenhower 1890-1969) ประธานาธิบดีลำดับที่ 34 จากพรรครีพับลิกัน นำการบริหารประเทศสองสมัยช่วงปี 1953-1961 (1953-1957, 1957-1961) ริชาร์ด เอ็ม. นิกสันคือรองประธานาธิบดีตลอดแปดปีของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ ปัญหาที่ต้องเผชิญขณะเป็นประธานาธิบดีคือการแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ในวงการเมืองอเมริกัน อเมริกันพิวคำ เรียกร้องสิทธิและเรียกร้องเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิว การก้าวร้าวของคอมมิวนิสต์ในเอเชีย แอฟริกา และละตินอเมริกา และรัสเซียก้าวล้ำหน้าสหรัฐอเมริกาในโครงการอวกาศ เป็นต้น

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของประธานาธิบดีดีไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ ช่วงปี 1953-1961

ในสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) ไอเซนฮาวร์ในปี 1943 ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้บัญชาการสูงสุดแห่งกองกำลังสัมพันธมิตรในสมรภูมิยุโรป (The Supreme Commander of the

Allied Expeditionary Force in Europe) และในปี 1950 ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการสูงสุดแห่งนาโตในสมรภูมียุโรป (The Supreme Commander of NATO Forces in Europe) ในปี 1953 เมื่อเป็นประธานาธิบดีนำการบริหารประเทศ การจัดตั้งคณะรัฐบาลจึงยึดหลักในแนวเดียวกันกับการกำหนดตัวบุคคลในกองกำลังเน้นความสามารถของบุคคลนั้น ๆ เป็นประการสำคัญ แผนรีพับลิกันทันสมัย (The Modern Republicanism) ถูกใช้เป็นแนวทางเพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมภายในอเมริกา โดยยึดตามแนวแผนข้อตกลงใหม่ของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ และแผนข้อตกลงที่ยุติธรรมของประธานาธิบดีทรูแมน แต่ดำเนินการอย่างประหยัด รอบคอบ เพิ่มเติม และปรับเปลี่ยนสู่ความเปลี่ยนแปลงเพื่อความก้าวหน้าของสหรัฐอเมริกา (Time for a Change) รวมทั้งเน้นความร่วมมืออย่างใกล้ชิดแนบแน่นกับชาติสัมพันธมิตรเพื่อสกัดกั้นยับยั้งการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ ภายใต้แผนรีพับลิกันทันสมัยปรากฏผลงานโดดเด่นช่วงปี 1953-1961 ดังต่อไปนี้

1. **ดูแลสังคม** เริ่มด้วยประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์เห็นความจำเป็นในการจัดตั้งหน่วยงานระดับกระทรวงรับผิดชอบโดยตรงในเรื่องสาธารณสุข การศึกษาและงานสวัสดิการ เป็นผลผลักดันให้รัฐสภาในวันที่ 30 มีนาคม 1953 ยกเลิกสำนักงานความมั่นคงกลาง (The Federal Security Agency-FSA) จัดตั้งกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและงานสวัสดิการ (The Department of Health, Education, and Welfare)⁴⁴ มีนางโอวีต้า ซี. ฮอบบี้ (Oveta C. Hobby) เป็นรัฐมนตรีประจำกระทรวง (นางฮอบบี้ เป็นรัฐมนตรีหญิงคนที่สองในประวัติศาสตร์การเมืองสหรัฐอเมริกา รัฐมนตรีหญิงคนแรกคือ นางฟรานซิส เพอร์กินส์ รัฐมนตรีหญิงกระทรวงแรงงานช่วงปี 1933-1945 ในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์) ประการที่สองขยายการประกันสังคม (Social Security) รัฐสภาตอบสนองด้วยกฎหมายประกันสังคมปี 1955 (The Social Security Act of 1955) มีผลให้ลูกจ้างแรงงาน 90% อยู่ภายใต้กฎหมายประกันสังคมโดยจะได้รับเงินช่วยเหลือเมื่อว่างงาน ชราหรือหากต้องพิการ ประการที่สามให้ความสำคัญด้านสาธารณสุขการรักษายาบาล เป็นผลให้รัฐสภานุมัติงบประมาณเพื่อการสร้างโรงพยาบาลเพิ่ม เพื่อเป็นทุนศึกษาวิจัยค้นคว้าตัวยารักษาใหม่ ผลคือในวันที่ 12 เมษายน 1955 นายแพทย์โจนาส อี. ซอล์ค (Dr. Jonas E. Salk)⁴⁵ ค้นพบวัคซีนโปลิโอ (Polio Vaccine) ประการที่สี่ในปี 1955 รัฐสภานุมัติงบประมาณ \$500 ล้านเพื่อการเก็บกวาดทำความสะอาดชุมชนแออัด และพัฒนาสังคมเมืองให้น่าอยู่

2. **สนับสนุนรัฐบาลมลรัฐ** และเอกชนในการดำเนินธุรกิจภายใต้แผนรีพับลิกันทันสมัย ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์มุ่งลดบทบาทการแทรกแซงของรัฐบาลกลางในงานของรัฐบาลมลรัฐ และธุรกิจเอกชน ผลงานประการแรกคือในปี 1953 โอนธุรกิจน้ำมันชายฝั่งทะเลแก่รัฐบาลมลรัฐ

สืบเนื่องมาจากมีการโต้แย้งกันเรื่องรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลมลรัฐมีกรรมสิทธิ์ (เป็นเจ้าของ) ใน น้ำมันบริเวณชายฝั่งฟลอริดา หลุยส์เซียนา เท็กซัส และแคลิฟอร์เนีย ปัญหากรรมสิทธิ์ในน้ำมัน บริเวณชายฝั่งยุติในวันที่ 22 พฤษภาคม 1953 เมื่อประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ลงนามเห็นชอบใน กฎหมายน้ำมันปี 1953 (The Tidelands Oil Bill of 1953)⁴⁶ กำหนดให้รัฐบาลมลรัฐมีกรรมสิทธิ์ เหนือน้ำมันบริเวณชายฝั่งมีระยะทางห่างจากชายฝั่งไกลออกไปสามไมล์ ยกเว้นฟลอริดา และ เท็กซัสมีกรรมสิทธิ์เหนือน้ำมันบริเวณชายฝั่งมีระยะทางห่างจากชายฝั่งทะเลออกไปสิบไมล์ครึ่ง ประการที่สองรัฐบาลมลรัฐมีอำนาจเต็มจัดการศึกษาภายในรัฐ ภายใต้การนำของประธานาธิบดี ไอเซนฮาวร์ รัฐสภาปฏิเสศการเข้าแทรกแซงเรื่องการศึกษาภายในรัฐโดยเฉพาะในเรื่องการจัดสร งบประมาณสร้างโรงเรียนใหม่และการเพิ่มเงินเดือนครู ด้วยเกรงว่าการสนับสนุนด้านการเงินเพื่อ การศึกษาแก่รัฐบาลมลรัฐจะเป็นทางนำรัฐบาลกลางเข้าแทรกแซงควบคุมอำนาจรัฐบาลมลรัฐ แต่ เมื่อรัสเซียปล่อยดาวเทียมสปุตนิก (Sputnik) ขึ้นโคจรในอวกาศในวันที่ 4 ตุลาคม 1957 เป็นผลให้ รัฐสภาต้องบังคับใช้กฎหมายการศึกษาป้องกันชาติปี 1958 (The National Defense Education Act of 1958) ในวันที่ 2 กันยายน 1958 กำหนดสาระสำคัญประการหนึ่งคือ รัฐบาลกลางให้การกู้ยืม เงินเพื่อการศึกษาแก่นิสิตที่มุ่งศึกษาในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ อันถือได้ว่ารัฐบาลกลาง ต้องกลับมาแทรกแซงในเรื่องการศึกษาในอำนาจจัดการของรัฐบาลมลรัฐเพื่อให้การศึกษามีคุณภาพ ประการที่สามรัฐบาลกลางเลิกการแข่งขันกับธุรกิจเอกชน ที่เห็นเด่นชัดปรากฏคือรัฐบาลกลางยุบ เลิกหน่วยงานของรัฐบาลที่ทำธุรกิจบางประเภทแข่งกับธุรกิจเอกชนเช่น ธุรกิจสร้างภาพยนตร์ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจเดินเรือ ธุรกิจสร้างถนน และธุรกิจผลิตยาง และส่งเสริมสนับสนุนให้เอกชน เป็นผู้ดำเนินธุรกิจดังกล่าว ประการที่สี่รัฐบาลกลางเปิดโอกาสให้เอกชนร่วมใช้พลังงานปรมาณู สร้างงานยามสันติ สืบเนื่องจากในวันที่ 8 ธันวาคม 1953 ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์กล่าวปราศรัย ในที่ประชุมสมัชชาของคํการสหประชาชาติ ในเรื่องปรมาณูเพื่อสันติ (Atoms for Peace)⁴⁷ กระตุ้น ให้มีการศึกษาค้นคว้าวิจัยประโยชน์ของพลังงานปรมาณูเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในยามสันติ ด้วยคำกล่าวในครั้งนีรัฐสภาในปี 1954 นำสู่การแปรญัตติกฎหมายพลังงานปรมาณูปี 1946 (The Atomic Energy Act of 1946) เปิดโอกาสในธุรกิจอุตสาหกรรมเอกชนอเมริกันร่วมศึกษาค้นคว้า วิจัยประโยชน์ของพลังงานปรมาณูเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในยามสันติด้วย ประการที่ห้ากระตุ้น การค้าเสรีในธุรกิจเอกชน สืบเนื่องจากในสงครามเกาหลี (1950-1953) ประธานาธิบดีทรูแมน ประกาศคุมราคาสินค้าและค่าจ้างแรงงาน เพราะสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามเกาหลีต้องการ ตรีงราคาสินค้า ต้องการให้ลูกจ้างแรงงานพอใจในอัตราค่าจ้างแรงงานชั่วโมงละ 75 เซนต์และไม

นัดหยุดงาน ทันทีที่การเจรจาติสสงครามเกาหลีเป็นที่เรียบร้อยในเดือนกรกฎาคม 1953 ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ประกาศยกเลิกการคุมราคาสินค้า และคุมค่าจ้างแรงงาน อันมีผลกระทบทำให้เกิดการค้าเสรีมีการแข่งขันกันอย่างมากในเรื่องคุณภาพและราคาสินค้าซึ่งเกิดประโยชน์แก่ผู้บริโภคคนอเมริกัน ในเรื่องอัตราค่าจ้างแรงงานในปี 1954 รัฐสภากำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำสุดจาก 75 เซนต์เป็น \$1

3. จัดตั้งวิทยาลัยทัพอากาศในปี 1954 รัฐสภากำหนดการจัดตั้งวิทยาลัยทัพบก (The U.S. Military Academy)⁴⁸ ในวันที่ 16 มีนาคม 1802 ในสมัยประธานาธิบดีจอห์น อาดัมส์ เปิดดำเนินการสอนในวันที่ 4 กรกฎาคม 1802 ที่เมืองเวสพอยท์ (West Point) นิวยอร์ก วิทยาลัยทัพเรือ (The U.S. Naval Academy)⁴⁹ เริ่มจัดตั้งด้วยการเป็นโรงเรียนนายเรือ (The Naval School) ในวันที่ 10 ตุลาคม 1845 ในสมัยประธานาธิบดีเจมส์ เค. โพลท์ที่เมืองแอนนาโพลิส (Annapolis) แมริแลนด์ และในปี 1850 ยกฐานะเป็นวิทยาลัยทัพเรือ ในสมัยประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์เห็นความจำเป็นต้องสอนฝึกปฏิบัติการทางอากาศอย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพเป็นผลให้มีการจัดตั้งวิทยาลัยทัพอากาศ (The U.S. Air Force Academy)⁵⁰ ในวันที่ 1 เมษายน 1954 เริ่มที่เมืองเดนเวอร์ (Denver) โคโลราโด และในปี 1957 ตั้งถาวรบริเวณพื้นที่ใกล้เมืองโคโลราโด สปริงส์ (Colorado Springs) โคโลราโด

4. จัดสรรงบประมาณการใช้จ่ายอย่างมีประสิทธิภาพได้คุณภาพในปี 1956⁵¹ การสร้างคุณภาพในงบประมาณเป็นเรื่องยากลำบาก เพราะการบริหารประเทศแทบทุกสมัยที่ผ่านมา ใช้จ่ายมีมากกว่ารายได้ ปรากฏชัดเจนในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ (1933-1945) ความพยายามจัดสรรงบประมาณให้ได้คุณภาพคือรายจ่ายใกล้เคียงหรือน้อยกว่ารายได้เป็นเป้าหมายหนึ่งของแผนรีฟลิกันทันสมัย ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ไม่เห็นด้วยกับการลดการเก็บภาษีรายได้เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ เพราะเป็นการลดเงินรายได้ของรัฐบาล ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์เห็นด้วยกับการลดรายจ่ายของรัฐบาล ต้องใช้วิธีประหยัดลดการใช้จ่ายเงินซื้อในสิ่งไม่จำเป็น ต้องยุบเลิกหน่วยงานของรัฐที่เป็นคู่แข่งกับธุรกิจเอกชนเช่นในธุรกิจสร้างภาพยนตร์ ธุรกิจเดินเรือ และธุรกิจโรงแรมเป็นต้น ธุรกิจดังกล่าวควรเป็นธุรกิจของเอกชน การยุบเลิกหน่วยงานของรัฐที่เป็นคู่แข่งกับธุรกิจเอกชนช่วยลดรายจ่ายของรัฐบาลได้เป็นอย่างมาก และต้องลดเงินช่วยเหลือชาติพันธมิตรด้วย การควบคุมรายจ่ายอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลให้งบประมาณปี 1956 ใช้จ่ายมีอัตราน้อยกว่ารายได้ รัฐบาลมีเงินงบประมาณเหลือเป็นครั้งแรกในรอบแปดปี

5. ช่วยเหลือเกษตรกร สืบเนื่องมาจากช่วงปี 1942-1954 เริ่มจากรัฐบาลอเมริกันในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์โอบอุ้มเกษตรกรด้วยการประกันราคาผลิตผลแน่นอนตายตัว (fixed or rigid price) ในอัตรา 90% ของมูลค่าผลิตผล (parity) แต่เมื่อราคาผลิตผลตกลงช่วงปี 1952-1956 (เพราะเกษตรกรอเมริกันถูกแย่งตลาดต่างประเทศ การเพิ่มมากขึ้นของจำนวนเกษตรกรและปริมาณผลิตผลมีจำนวนมากกว่าความต้องการบริโภค) รัฐบาลอเมริกันคงการประกันราคาผลิตผลตายตัวในอัตราเดิม 90% ของมูลค่าผลิตผล เป็นผลให้เกษตรกรอเมริกันพากันนำผลิตผลได้แก่ ข้าวสาลี (Wheat) ข้าวโพค ฝ้าย ไบยาสูบ และข้าว (rice) มาขายให้รัฐบาลในราคาประกันเต็มขุ่นางไปหมด โดยรัฐบาลอเมริกันผู้รับซื้อเองก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะจำหน่ายผลิตผลออกสู่ตลาดได้ ด้วยสภาพและปัญหาดังกล่าวเป็นผลให้รัฐมนตรีกระทรวงเกษตรเสนอแนะประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ให้ยกเลิกวิธีการประกันราคาผลิตผลตายตัวในอัตรา 90% ของมูลค่าผลิตผลโดยให้มีการกำหนดการประกันราคาผลิตผลใหม่ที่ยืดหยุ่นได้ขึ้นกับราคาตลาด เป็นผลให้รัฐสภาผ่านกฎหมายเกษตรกรรมปี 1954 (The Agricultural Act of 1954)⁵² กำหนดประกันราคาผลิตผลในอัตรา 75%-90% ของมูลค่าผลิตผล ด้วยกฎหมายเกษตรกรรมปี 1954 มีผลทำให้เกษตรกรมีเงินได้จากผลิตผลลดลง เกษตรกรลดการปลูกพืชประเภทสิ้นตลาดและหันไปปลูกพืชประเภทที่เป็นที่ต้องการของตลาดแทน และเพื่อเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรที่เลิกหรือลดการปลูกพืชสิ้นตลาด รัฐบาลอเมริกันเสนอแผนธนาคารดิน (The Soil Bank Program) โดยรัฐสภาผ่านเป็นกฎหมายเกษตรกรรมหรือธนาคารดินปี 1956 (The Agricultural Act or The Soil Bank Act of 1956)⁵³ มีผลใช้ในวันที่ 28 พฤษภาคม 1956 กำหนดช่วยเหลือเกษตรกรที่ลดหรือเลิกปลูกพืชประเภทสิ้นตลาด (ข้าวโพค ข้าวสาลี ฝ้าย ข้าว และไบยาสูบ) ให้เข้าร่วมในแผนธนาคารดิน โดยใช้ที่ดินดังกล่าวเพื่อการทำปศุสัตว์ ปลูกป่า ปลูกต้นไม้ประเภทหายากหรือสวยงาม ทำอ่างเก็บกักน้ำ และคงการอนุรักษ์ดินให้มีสภาพดีดั้งเดิม เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการจะได้รับเงินตอบแทนจากรัฐบาล ผลคือมีเกษตรกรจำนวนมากเข้าร่วมแผนธนาคารดินและปลายปี 1958 ด้วย แผนธนาคารดินรัฐบาลต้องจ่ายเงินตอบแทนแก่เกษตรกรถึง \$1.6 พันล้าน

6. คูแลดูจ้างแรงงาน สหภาพแรงงานช่วงทศวรรษ 1950 รวมตัวเหนียวแน่น มีความแข็งแกร่ง มีอำนาจต่อรองกับรัฐบาลและนายจ้าง (ในปี 1954 รัฐสภากำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำสุดจาก 75 เซนต์ เป็น \$1) มีเงินจำนวนมากหมุนเวียนในสหภาพ มีการจัดเงินกองทุนสวัสดิการแก่สมาชิก และมีการผนีกกำลังครั้งสำคัญในวันที่ 5 ธันวาคม 1955 โดยสหพันธ์อเมริกันแห่งแรงงาน (The American Federation of Labor-AF of L) ได้รวมตัวกับองค์การคองเกรสแห่งอุตสาหกรรม